

LIST

UČENIKA GIMNAZIJE "STOJAN CEROVIĆ"
ŠKOLSKA 2018/2019

Šta je PISA?

GIMNAZIJALCI NAJBOLJI IZ ISTORIJE
NOB-a U CRNOJ GORI

NO
HATE
KLUB

EKSKURZIJA

Okrugli sto: Kriza čitanja - čiji je to problem?

PREDSTAVA

THE LITTLE PRINCE

GIMNAZIJA – FILMSKA SCENA

„TREND OVI“ ZA KRITIKU

Redakcija

Aleksa Pavličević
Anđela Pančović
Petar Nedić
Milena Šušćević
Radovan Vojinović
Jelena Marojević
Dijana Vlahović
Mirko Todorović
Mićunović Veselin
Ivana Živković
Snežana Milačević

Izvin'ite ako sam
nekog zaboravila

„Glavna“ i odgovorna

Dajana Ševaljević

Tiraž

Za naše uslove - dovoljan

Dizajn i prelom

Nemanja

Sadržaj:

Listaj!

Štampa

“Ras Press“ DOO

UMJESTO UVODA

Obrazovanje vas ne čini srećnima. Kao ni sloboda. Ne postajemo srećni samo zato što smo slobodni, ako to jesmo, ili zato što smo obrazovani, ako jesmo. Srećni smo zato što obrazovanje može biti sredstvo kojim shvatamo da smo srećni. Otvara nam oči i uši. Govori nam gdje se kriju zadovoljstva. Uvjerava nas da postoji samo jedna sloboda koja je istinski važna – a to je **SLOBODA UMA**; pruža nam uvjerenje i samopouzdanje da hodamo stazom koju utire **OBRAZOVAN UM**.

RETROSPEKTIVA

SVE NAŠE AKTIVNOSTI

PRIDRUŽI NAM SE – UČENIČKI PARLAMENT

Učenički parlament Gimnazije “Stojan Cerović” već dugi niz godina organizuje veliki broj aktivnosti, kako u krugu škole tako i u svojoj opštini i državi. Koordinatorica Parlamenta je profesorica Olja Vukotić, koja pruža svu potrebnu pomoć u realizaciji ideja. Na dobar odziv i podršku nailazimo kod uprave škole, kao i kod pojedinih profesora. Posljednje tri godine su bile veoma uspješne i dale nam podsticaj za budući rad. Od početka prioritarno polje rada Parlamenta su humanitarne akcije. Po uzoru na prvi crnogorski Teleton organizovane su akcije prikupljanja novca, kao i slanja donacija porukom za naše sugrađane kojima je pomoć potrebna.

Parlament realizuje veliki broj tribina, edukativnih radionica i prezentacija. U planu su: uređenje školskog dvorišta, sadnja drveća i renoviranje terena. Naročito interesovanje pokazuju maturanti za ideju izrade godišnjaka. Realizacija ove ideje zahtijeva određena sredstva, ali se nadamo da će i tu prepreku savladati.

U svakom slučaju, nadamo se da će ova, kao i buduće generacije, nastaviti sa dobrim idejama i učiniti da naša škola i učenici budu prepoznatljivi i po kreativnosti u vannastavnim aktivnostima, kao što su i po uspjesima na polju obrazovanja.

Humanitarni bazar

“Ne dozvolimo da se izgubi čovjek u čovjeku” bila je poruka humanitarnog bazara, koji su organizovali Likovna radionica i Učenički parlament naše škole. Organizovanje bazara je bila ideja koju su zajedničkim snagama pokrenuli profesorica likovne umjetnosti Marija Lazarević, zajedno sa članovima Učeničkog parlamenta i koordinatoricom profesoricom Oljom Vukotić. Ubrzo su počeli da pristižu radovi učenika, ali najveći broj suvenira prikupljen je na likovnim radionicama, koje su okupile sve zainteresovane, željne da daju svoj doprinos. Na radionicama su se uz druženje i zabavu pravili različiti suveniri. Svako se, sa manje ili više umjetničkog dara i na različite načine, trudio da pomogne i dâ svoj doprinos uspješnosti akcije.

Bazar se održao 26. decembra u školskom holu. U sortiranju izloženih suvenira (među kojima je bilo i kolača), postavljanju štandova i prodaji učestvovali su realizatori akcija kao i dobrovoljci. Prodaja i skupljanje priloga trajali su od 12 do 14 časova. Cijene su bile simbolične, a postavljeno je i sandučić za donacije za sve one koji su dodatno htjeli da podstaknu ovaj humanitarni projekat.

Na kraju bazara, iako umorni, učenici su uredili školski hol i sabrali utiske. Sakupljena su skromna novčana sredstva, koja su u dogovoru sa Crvenim krstom određena kao pomoć našem sugrađaninu Branku Abramoviću, koji već godinama živi teško i u uslovima neprimjerenim čovjeku. Iako je sakupljena suma više nego skromna, ipak je bar na trenutak uljepšala predstojeće novogodišnje praznike. Profesorica Marija Lazarević je istakla: „Naši učenici su današnjom akcijom pokazali da prepoznaju značaj humanosti, solidarnosti i saosjećajnosti u društvu u kome žive. Takođe, svjesni smo da pojedinci iz našeg društva nemaju sreću da novogodišnje i božićne praznike provedu u porodičnoj atmosferi, te im mi, na ovaj način, pružamo ruku pomoći i podrške.”

**Predsjednica Učeničkog parlamenta
Nađa Stolica, učenica IV razreda**

Radovan Vojinović II-3

MASKENBAL

„Svi nosimo svoje predrasude, svi živimo zadane uloge. Ali ispod maske i osmijeha duša je to što čini čovjeka.“

Mala kreativna radionica Učeničkog parlamenta Gimnazije željela je monotoniju svakodnevnog školskog života zamijeniti drugačijim vidom druženja. Učenici su željeli neke promjene, pa je grupa dobrovoljaca, ne samo članova Parlamenta, došla na ideju da se organizuje maskenbal na temu „Devedesete 20.vijek“a. Cilj je bio, prije svega, da se učenici, pa i profesori opuste i uživaj. Učenici su se potrudili da se ambijent, koliko su mogućnosti dozvoljavale, prilagodi temi, pa su se u holu škole mogli vidjeti posteri sa nazivima tadašnjih popularnih grupa, gitara i sl. Uz raznobojna svijetla i odabranu muziku, atmosfera je bila dobra. Podražavajući modni ukus devedesetih, najčešće su se vidjele trenerke, široke dukserice, sunčarice, „kajle“, ali je bilo i onih čiji je cilj bila zabava, pa se nijesu opterećivali da li ono na njima odgovara zadatoj temi.

Iako u stvarnosti ovo vrijeme nije ostavilo najljepše utiske, učenici naše škole, iz sve četiri generacije, pokazali su kako se može biti jednak i kako se podjednako može zabavljati, a s obzirom na to da se nije dogodio nijedan incident, dokazana je i zrelost generacije. Doživljaju su i u narednim danima prepričavani, što potvrđuje njegovu uspješnost.

Potpisnik ovih redova u ime inicijatora ideje zahvaljuje upravi škole na razumijevanju i finansijskoj potpori.

Andela Pantović II-3

NO HATE

KLUB

učenika i profesora počeo je sa radom u školi 2016. god. Članovi No Hate kluba timski planiraju aktivnosti u okviru kampanje suzbijanja govora mržnje i kroz obuke i seminare u školi usavršavaju znanja iz oblasti zaštite ljudskih prava a u cilju pronalaženja načina suzbijanja govora mržnje u školi. Održani su seminari i obuke za nastavnike i učenike i unutar kluba redovno se organizuju debate, radionice, nastavne kao i vannastavne aktivnosti na temu ljudskih prava i prevencije svih oblika nasilja u online i offline svijetu. Profesorice Tanja Bojić i Aleksandra Vulanović uz podršku psihološkinja Andele Milošević i Ivane Mijušković organizuju tematske debate i radionice na engleskom i italijanskom jeziku u sklopu redovne nastave.

Pripremila: prof.Tanja Bojić

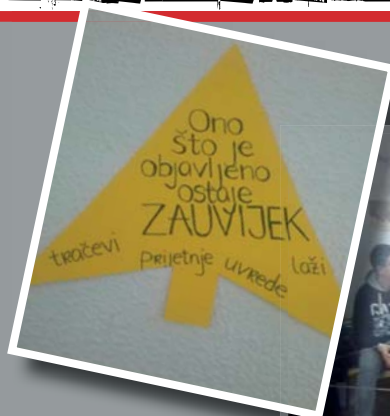
Gimnazija "Stojan Cerović" je 6. februara 2018. godine obilježila Dan sigurnog interneta. No Hate tim učenika i profesora zajedno sa članovima Učeničkog parlamenta organizovao je niz aktivnosti, kako bi na najbolji način obilježili ovaj dan i istakli vrijednosti kulture govora i slušanja, uzajamne tolerancije i zaštite ljudskih prava.

Aktivnosti su počele vizuelnim predstavljanjem projekta No Hate Ugla u školi. Učenički parlament i No Hate tim su oplemenili školski prostor posterima, praveći putokaze sa motivacionim porukama u okviru kampanje protiv govora mržnje u online svijetu.

Vršnjačke edukatorke, učenice trećeg razreda Jelena Popović i Milica Blečić, održale su radionicu na temu "Prijatelji i neprijatelji u džepu", za učenike prvog razreda. Najzanimljiviji dio radionice bila je aktivnost "Svi smo dio mreže", gdje su učenici na simboličan način, praveći mrežu, slali jedni drugima poruke 'darujući' ljubav, zdravlje, sigurnost, poštovanje, prijateljstvo. Tokom radionice učenici su takođe imali priliku da steknu znanje o tome kako da se zaštite na internetu i da se nose sa izazovima online svijeta.

Kroz edukativni kviz znanja za učenike trećeg razreda "Pokaži šta znaš o sigurnom internetu", učenici su imali priliku da kroz tri kruga kviza provjere nivo znanja o internetu. Realizatori kviza su profesorica sociologije Marija Jovčić Stanković, pedagoškinja Anđela Čičković i psihološkinja Ivana Mijušković. Kviz su vodile vršnjačke edukatorke Nađa Stolica i Sara Šćepanović. Takmičarski duh je bio jako izražen i učenici su pokazali odlične rezultate.

Radionicu "Sloboda govora i internet", kreirale su i vodile vršnjačke edukatorke Iva Drašković, Milica Matović i Anja Rakočević sa profesoricom Tanjom Bojić. Učenici su imali priliku da odgledaju kratke video zapise i čuju ispovijesti mladih ljudi, žrtava govora mržnje na internetu i da razmijene svoja iskustva i iskustva mladih ljudi iz okruženja. Radionica je bila veoma dinamična i izuzetno se vodilo računa o poštovanju različitosti, kulturi slušanja i govora.

Naše vršnjačke edukatorke Nađa Stolica i Sara Šćepanović su pripremile video prezentaciju, predstavljanje projekta No Hate offline, No Hate online i zajedno sa profesoricama Tanjom Bojić, Marijom Jovčić Stanković i Aleksandrom Vulcanović Đurković upoznale profesore i učenike sa svim dosadašnjim aktivnostima, seminarima i radionicama na temu ljudskih prava i prevencije svih oblika nasilja u online i offline svijetu. Profesori i učenici su aktivno učestvovali u diskusiji, razmijenili stavove i dali svoje prijedloge o tome kako prije svega prepoznati oblike govora mržnje, kako reagovati i na koji način zaštititi sebe i druge u internet svijetu.

Zaokružili smo naše druženje zajedničkom porukom da svi možemo kroz svakodnevni rad i aktivnosti doprinijeti boljoj komunikaciji, jer možemo različito misliti ali uvijek poštovati jedni druge, jer smo svi odgovorni za kreiranje sigurnog online i offline svijeta.

U susret PISA testiranju

Šta je PISA?

PISA je engleski akronim za Međunarodni program za procjenu učeničkih postignuća (**P**rogramme for **I**nternational **S**tudent **A**ssessment).

Program je u Crnoj Gori počeo 2006. godine, a u njemu učestvuju petnaestogodišnjaci iz preko 70 zemalja svijeta. PISMENOST (čitalačka, matematička, naučna) ključna je riječ programa i ona dobija novo značenje. Testiranje i ujedno istraživanje koncipirano je tako da provjerava znanja i postignuća učenika, ali na nivou upotrebne vrijednosti. Naime, zadacima se ne provjeravaju znanja iz školskih predmeta, tj. pitanjima se ne traži puka reprodukcija znanja, nego njihova primjenjivost u svakodnevnim okolnostima. Već ova konstatacija upućuje na ono što je reformom obrazovnog sistema naglašeno, a to je razvoj vještina i njihova primjenjivost. Zato je od izuzetnog značaja strategija koju učenici primjenjuju u savladavanju gradiva, a još je bitnija strategija rada s učenicima, koju, u zavisnosti od predmeta, koristi nastavnik. Dosadašnjim postignućima naših petnaestogodišnjaka ne možemo biti zadovoljni. Objavljeni rezultati testiranja iz 2015. godine pokazuju postignuća ispod prosjeka, a naša zemlja našla se na 56. mjestu od 70 zemalja. Upoređivanjem rezultata s prethodnim periodima zaključeno je da postoje pomaci u čitalačkoj i matematičkoj pismenosti, ali nedovoljni da bismo bili zadovoljni. Naučna pismenost pokazuje pad(?) u odnosu na prethodne periode.

Još jedno iskušenje nas čeka ove godine: od polovine marta do maja procjenjivaće se čitalačka pismenost, i u ovom ciklusu u elektronskoj formi. Petnaestogodišnjaci, na PISA testiranju budite strpljivi, čitajte pažljivo, dokažite da možete i bez terena biti prava crnogorska reprezentacija. Srećno!

OSVRT

Šta znači biti pismen? ili Ko se boji „PISE“ još?!

Prije nekoliko godina priđe mi jedan roditelj da me priupita zašto njegovo dijete ne može da dobije dobru ocjenu iz crnogorskog jezika. Voljna da objasnim roditelju na čemu učenik treba da poradi da bi postigao solidne rezultate, počeh o čitanju, kritičkom promišljanju, zapažanju, zaključivanju...i samo što izgovorih čita, roditelj me prekide i kategorično zaključi da njegovo dijete ZNA DA ČITA I PIŠE, pa prema tome zaslužuje dva. „Poteža je ova naša škola“ – sjetih se Njegoša. Da kojim slučajem ovaj roditelj osmišlja PISA zadatke, naši petnaestogodišnjaci bi, vjerovatno, bili među boljima, bar u regionu. Nije sve za šalu, ali je ovo i te kako ilustrativno.

Čini mi se da podatke o rangiranju naših učenika na PISA testiranjima malo ko shvata ozbiljno, osim onih koji zaista ozbiljno promišljaju o svrsishodnosti našeg obrazovanja. Postati „kompetentan“ za neku oblast ne znači ZNATI teoriju i nabrajati činjenice nego KORISTITI i teoriju i činjenice; na osnovu poznatog PROIZVODITI novu teoriju i nove činjenice. E, tu je najveći problem!

Moram priznati da me rezultati ovog testiranja unazad nekoliko godina uvijek učine pomalo depresivnom i povrijeđenom, prvenstveno što se moja država, baš zato što sliku o njoj na osoben način daju mladi, rangira tako nisko, pa zaključim da je ne volimo dovoljno. A, bogami, ne volimo ni sebe, a još manje sebe cijenimo. Može se nekom učiniti pretenciozno, ali šta o jednoj zemlji može bolje govoriti nego njena budućnost.

Neformalno istražujući (najčešće kroz razgovor sa učenicima i kolegama) moguće uzroke, zaključih da su učenici nedovoljno motivisani za rad na zadacima, da ih „smara“ da čitaju, da razmišljaju (jer, bože moj, ne dobijaju se ocjene!); da ne razumiju postavljena pitanja, da ne znaju gdje i kako da traže odgovore i sl.

Nivoi postignuća na PISA testiranju

6. nivo

Zadaci na ovom nivou po pravilu zahtijevaju od čitaoca da izvodi složene zaključke, upoređivanja i kontrastiranja, koji su istovremeno precizni i detaljni. Od čitaoca se očekuje da pokaže da je u potpunosti i do detalja razumio/razumjela jedan ili više tekstova, kao i da može da integriše informacije iz više tekstova. U zadacima promišljanja i evaluacije od čitaoca se traži da izvodi pretpostavke ili kritički razmatra složen tekst. Značajan uslov za zadatke pronalaženja informacija na ovom nivou je precizna analiza i obraćanje pažnje na detalj koji je u tekstu neupadljiv.

5. nivo

Zadaci pronalaženja informacija na ovom nivou traže od čitaoca da pronade i organizuje više informacija, zaključujući koja je informacija iz teksta relevantna. Zadaci promišljanja zahtijevaju kritičko razmatranje ili postavljanje hipoteze na osnovu specifičnih znanja. I zadaci interpretiranja i zadaci promišljanja traže potpuno i detaljno razumijevanje teksta čiji sadržaj ili forma nijesu uobičajeni.

4. nivo

Zadaci pronalaženja informacija traže od čitaoca da pronade i organizuje više informacija. Neki od zadataka na ovom nivou zahtijevaju interpretiranje značenja jezičkih nijansi u jednom dijelu teksta, tako što se uzima u obzir tekst u cjelini. U zadacima promišljanja na ovom nivou od čitaoca se

očekuje da koristi formalno ili svakodnevno znanje da bi formulisao/la hipoteze ili kritički razmotrio/la tekst. Čitaoci treba da pokažu da su korektno razumjeli dug i složen tekst čiji sadržaj i forma ne moraju da budu uobičajeni.

3. nivo

Zadaci na ovom nivou traže od čitaoca da dođe do više djelova informacija, ponekad prepoznajući njihove međusobne odnose, poštujući više uslova istovremeno. U interpretativnim zadacima ovog nivoa čitalac povezuje više djelova teksta da bi mogao da utvrdi koja je osnovna ideja, da razumije odnose ili izvede značenje riječi ili rečenice. Tražena informacija često nije uočljiva u tekstu. Zadaci promišljanja na ovom nivou traže povezivanje, poređenje i objašnjavanje, ili kritičko razmatranje neke karakteristike teksta. Neki od zadataka promišljanja traže fino razumijevanje teksta oslonjeno na poznato, svakodnevno znanje.

2. nivo

Na ovom nivou, u jednom broju zadataka od čitaoca se traži da dođe do jednog ili više djelova informacije, zaključujući i poštujući više uslova istovremeno. U drugim zadacima očekuje se prepoznavanje glavne ideje u tekstu, razumijevanje odnosa ili izvođenje značenja na osnovu ograničenog dijela teksta u kojem informacije nijesu jasno istaknute pa čitalac mora da izvodi jednostavne zaključke. Tipični zadaci promišljanja na ovom nivou zahtijevaju od čitaoca da pravi poređenja ili uspostavlja

višestruke veze između teksta i opšteg znanja, na osnovu ličnog iskustva i stavova.

1a nivo

Zadaci na ovom nivou traže od čitaoca da pronade jedan ili više međusobno nezavisnih djelova eksplicitno date informacije, da prepozna osnovnu temu ili namjeru autora u tekstu koji se bavi poznatim sadržajima ili da pravi jednostavne veze između informacija iz teksta i opšteg, svakodnevnog znanja. Tipično je da su tražene informacije u tekstu jasno uočljive i da nema ometajućih informacija ili da ih ima vrlo malo. Čitaocu se daju eksplicitna uputstva da razmotri one elemente koji su relevantni u zahtjevu i u tekstu.

1b nivo

Na ovom nivou od čitaoca se traži da pronade određene eksplicitne, jasno uočljive informacije u kratkom, sintaksički jednostavnom tekstu čija tema je bliska učenicima/cama. Uobičajeno je da se u tekstu obezbjeđuje podrška čitaocu, kao što je ponavljanje informacije, alatke ili poznati simboli. Broj informacija koje se izlažu je minimalan. U zadacima koji traže interpretaciju, od čitaoca se očekuje da pravi jednostavne veze između zajedno izloženih djelova informacije.

Ove i druge podatke, kao i primjere PISA pitanja možete naći na sajtu Ispitnog centra Crne Gore

Kao srednjoškolski nastavnik ne mogu da zanemarim činjenicu da se u prvi razred gimnazije upisuje upravo ispitivana populacija – petnaestogodišnjaci i da se biraju po slučajnom uzorku. Naravno da se zapitam: a šta ja tu mogu da uradim! I sa ramena stremem teret! Nije mi namjera da na odgovornost pozivam bilo koga, ali jasno je da nešto škripi na samom startu obrazovnog ciklusa.

Mora nam biti jasno da učenici niti umiju niti žele da se pitanjima na testiranju posvete, jer se čitav proces ne odvija kontinuirano. „Trening“ uma je u ovom slučaju veoma bitan. Ukoliko smo na nešto naviknuti odmalena, doživljavamo to kao prirodan proces, a ne kao dodatno nametnutu obavezu.

Sporadičan i nejedinstven pristup ovome ne donosi rezultate, jasno nam je. Svim nastavnicima mora postati navika i obaveza pismenost njihovih učenika. „Provucimo“ se između Homera i Dostojevskog; između vrste riječi i složene rečenice i pitajmo ih - kako će povezati dijagram sa životom!

Govorim i o onima kojima treba da bude najjasnije da njihova djeca moraju biti spremna za život. Naravno, riječ je o roditeljima.

Dragi moji odgovorni! Pogledajmo dobro šta nam je na ramenima i ne stresajmo ništa s njih!

Dragi moji najbitniji! Sistem društvenih vrijednosti se mijenja, prioriteta se mijenjaju – sposobnost da se nosite sa tim ne može se promijeniti.

Inemojte pitanje Ko se boji „PISE“ još - shvatiti kao retoričko!

Dajana Ševaljević

Pedagoška služba škole

Pedagogija je nauka čiji je predmet izučavanja vaspitanje i obrazovanje. Zato je njena primjena neophodna u školama. Ako se nekom čini da je posao pedagoga lak, onda nije u pravu. Pedagoško-psihološka služba je osnova svake škole. Ona je glavna veza između svih učesnika nastavnog procesa: učenika, nastavnika, roditelja i, naravno, uprave škole. Skoro svaka aktivnost u školi mora biti pod budnim okom pedagoga i psihologa. Pored poslova formiranja odjeljenja, izrade različitih planova rada škole, istraživanja i analiza nastavne prakse, pružanja pomoći u profesionalnoj orijentaciji učenika, planiranja različitih tipova radionica, najznačajniji njen rad svakako je savjetodavni rad sa učenicima i pružanje individualne pomoći.

Ovo je i razlog zašto smo zamolili pedagoškinju Anđelu Čičković da odgovori na nekoliko pitanja.

Koliko često Vam dolaze učenici i sa kakvim problemima?

Izuzetno me čini srećnom činjenica da su učenici naše škole spremni i slobodni da govore o svojim problemima. Gimnazijalci su u osjetljivom uzrastu i većinu njih muči mnoštvo problema, od onih bezazlenih do nekih ozbiljnijih. Često traže savjete u vezi sa problemima emotivne prirode (najčešće je to ljubav), zatim su to problemi u učenju (nekoncentrisanost, nepronalaženje odgovarajućeg načina u savladavanju gradiva i sl.). Nerijetko imaju problem sa prilagođavanjem ili sa nekom vrstom vršnjačkog nasilja. A, takođe, česti su problemi u komunikaciji sa profesorima.

Da li uvijek pronađete rješenja za te probleme?

Do sada su svi problemi uspješno riješeni. Ono na čemu kontinuirano radimo je motivisanje učenika da o problemima govore prije njihovog eskaliranja, sve to u cilju njihovog lakšeg prevazilaženja i rješavanja.

Da li se učenici plaše da sa Vama otvoreno razgovaraju?

Izuzetno me čini srećnom činjenica da su učenici naše škole spremni i slobodni da govore o svojim problemima. Mnogo toga u vezi sa otvorenošću krenulo je u pozitivnom smjeru, a samim tim i sa pronalaženjem pravih načina u rješavanju problema. U svakom prvom razgovoru postoji određena doza nesigurnosti i rezervisanosti od strane učenika, ali svakim narednim dolaskom situacija je lagodnija, a razgovori produktivniji. Činjenica da ima neko ko će da ih sasluša, podrži i ponudi pomoć mnogo im znači. Mišljenja sam da je naša odgovornost da opravdamo njihovo povjerenje, damo punu podršku, pružimo stručne savjete i ne kršimo zakon profesionalnih tajni.

Koja bi bila Vaša poruka učenicima, profesorima i roditeljima?

Pojedinac nikada ne može postići rezultate kakve može postići tim. Upravo zbog toga udruženim snagama, razmjenom ideja, konstruktivnim razgovorima možemo da doprinesemo izgradnji škole koja će svima biti „po mjeri“.

Jelena Marojević II-1

Riječ pedagogija potiče iz grčkog jezika, nastala je još u antici i sastavljena je od dvije riječi: pais, paidos što znači dijete, dječak i ago, agein što znači voditi. U početku je ova riječ označavala roba koji je vodio dijete do mjesta gdje se sticalo znanje. Rob se takođe brinuo i o dječakovom ponašanju. (Naravno, što se ne čudimo – djevojčice su ostajale sa majkama kod kuće). Kasnije se ovaj pojam vezuje za onu osobu koja usmjerava, vaspitava i obrazuje, što ostaje i do danas. Pedagozima se u širem značenju nazivaju i roditelji, iako im to nije struka.

IZ MOG UGLA

Ne krivi ogledalo ako ti je lice ružno!

Oškolskom inventaru, kao neophodnom dijelu svake obrazovne ustanove, razmišljaju samo oni koji ga nabavljaju i oni koji ga popravljaju. Onima zbog kojih i postoji u školi očigledno služi za dokazivanje „snage“. Destruktivan odnos prema svemu oko sebe, a naročito prema onom što ne doživljavaju kao svoje, ovdje je evidentan. Oštećenja su vidljiva svuda – u kabinetima, toaletima, holu, fasadi škole. Nije rijedak slučaj da umjesto lijepo i pametne poruke (ako već hoće neko nešto da piše) na fasadi osvane izraz neduhovitosti i nekulture. Svako oštećenje može dovesti do većeg kvara ili štete pa se, često, reaguje preventivno. Ako malo bolje razmislimo, zar ne bi bilo bolje sav novac uložen u popravke usmeriti ka uređenju našeg neposrednog okruženja. Mladi ljudi bi trebalo da imaju kreativne ideje.

Uočljivo je da se od uvođenja kamera broj izgreda smanjio. Ja se ipak nadam da ni kamere ni naši pogledi neće biti signal učenicima da čuvaju to što imaju, već njihova zdrava svijest, koja bi trebalo da krasi učenike nikšićke Gimnazije.

Piše: Predrag Peđa Đurović, domar

PROJEKAT SEBI ŽELIM

SEBI ŽELIM je program koji sprovodi predstavništvo UNICEF-a i Sistema Ujedinjenih nacija u Crnoj Gori u saradnji sa Pedagoškim centrom Crne Gore. Projekat je podržan od strane Ministarstva prosvjete i Zavoda za školstvo. Prvi dio projekta jeste ljetnji kamp Sebi želim koji je održan od 01. do 05. avgusta 2016. godine na Cetinju. Učenici Gimnazije koji su učestvovali na kampu su: Todor Eraković, Vladimir Bošković, Rajka Pejanović, Valerija Čolović, Vasilije Mijušković, Jovana Golubović, Nikolina Manojlović, Tatajana Marjanović, Anđela Knežević, Nikolina Šćepanović.

Drugi dio aktivnosti u okviru projekta podrazumijevao je radionice za učenike. Dvadeset pet učenika Gimnazije "Stojan Cerović" je tokom tri mjeseca (oktobar-decembar 2016. godine) imali priliku da se upoznaju sa devet odabranih vrijednosti i vrlina, koje su dio njihovog karakternog obrazovanja. Teme radionica su bile: timski rad, optimizam, poštenje, kreativnost.

Nakon završenih radionica učenici su sa pedagoškinjom program prezentovali u svojoj školi i lokalnoj zajednici. Na taj način su promovisali naučeno i svoju školu. U okviru tih aktivnosti uradili su dva murala (kabinet br. 5 i br. 22) koji prezentuju upravo vrline i vrijednosti koje su upoznali tokom učešća na radionicama. Urađan je i film koji prezentuje program u našoj školi.

Završni događaj projekta održan je na Filozofskom fakultetu a bio je namijenjen mladima od 15 do 19 godina iz Nikšića, Plužina, Šavnika, Žabljaka i Pljevalja. Nakon uvodnih obraćanja dekana Fakulteta gospodina Barovića i direktorke Pedagoškog centra CG gospođe Maslovarić, svoje motivacione govore su imali i Ministar sporta gospodin Janović, Šef predstavništva Unicefa u Crnoj Gori gospodin Perks, kao i mladi koji su bili polaznici programa. Učenice Anđela Đurđić i Jelena Đukić su prezentovale aktivnosti koje su se radile u školi.

Pripremila: pedagoškinja
Marica Ognjenović

Међународна олимпијада знања – успјех наших „Рускиња“

До далеке Русије!

Као љубитељке руског језика, културе и књижевности, моја другарица Милица Поповић и ја одлучиле смо да се пријавимо на онлајн конкурс за учешће на Међународној олимпијади знања из руског језика. Да бисмо обезбједиле одлазак у финале, морале смо проћи два круга онлајн такмичења што нам је и пошло за руком. Финале је одржано у Москви од 03. до 09. децембра прошле године. Одлазак за Москву био је наш велики успјех, а поготову што смо се нашле међу 150 од 3000 учесника из 28 земаља свијета. За вријеме боравка, поред обавеза, успјеле смо да видимо многе знаменитости града. Путовање нам је омогућило и да упознамо велики број вршњака из цијелог свијета.

Много нам је значила морална подршка наше менторке професорице Невенке Обрадовић и, наравано, финансијска помоћ управе Гимназије, без које тешко да бисмо стекле овакво искуство.

Кристина Обрадовић

Školsko takmičenje u recitovanju

Ono bez čega poezija ne može, to su život i smrt, ono bez čega život i smrt ne vrijede – to je poezija!

U susret Danu škole 29. novembra je održano školsko takmičenje u recitovanju na maternjem i stranim jezicima. Komisiju od deset članova činili su profesori maternjeg i stranih jezika. Učenici su pokazali veliko interesovanje za ovo takmičenje, pa se prijavilo preko 25 učenika iz svih razreda. Kriterijum se zasnivao na izboru pjesme, dikciji i intonaciji, sugestivnosti interpretacije, stavu i sigurnosti učesnika, a kod stranih jezika i na izgovoru. Prvo mjesto u recitaciji na maternjem jeziku osvojio je Janko Kankaraš (Sleđena visina Visitora – D. Kostića) Drugo je pripalo Nikoli Škuletiću (Kad tad će proći – D.

Stojanovića) i treće Teodori Ilić (Neki to ne vole ljudi – N. Popadić)

Nagrađeni interpretatori na stranim jezicima su: Radovan Vojinović, engleski jezik (Hamletov monolog – Šekspir)

Milica Popović, ruski jezik (Bonaparta u Crnoj Gori – Puškin)

Maša Šegrt, francuski jezik (Za tebe, ljubavi moja – Ž. Prever)

Učenici su nagrađeni knjigama, po izboru bibliotekarke Tanje Nikčević.

Naše teme i dileme

Okrugli sto: Kriza čitanja – čiji je to problem?

Ako se pitamo da li naši učenici čitaju, odgovor bi bio – većinom moraju. Ako je pitanje da li vole da čitaju – odgovor je: ne vole! I tu je suština ovog problema. Čitanje zarad ocjene je najgora motivacija koju možemo ponuditi učenicima

Nezainteresovanost za knjigu (sinonim za književnost) bila je motivacija za organizovanje okruglog stola na ovu temu. On se održao 31. januara u prostorijama škole, a učesnici su bili učenici i profesori Gimnazije, psihološkinja Gimnazije Ivana Mijušković, bibliotekarka naše škole Tanja Nikčević, profesorice Ana Delić i Stanka Marojević i njihove učenice iz Prve srednje stručne škole, roditelj Veselin Bošković, direktorica Narodne biblioteke Renata Bulajić i predsjednik Književnog kluba Poenta poetica mr Goran Radojičić. Cilj okruglog stola je bilo osvjetljavanje uzroka krize iz različitih uglova, uočavanje posljedica i pokušaj da se dâ skroman doprinos iznalaženju rješenja za prevazilaženju ove krize ili, bar, ublažavanju posljedica. Problem se identifikovao na nekoliko nivoa: porodica i sredina, obrazovni sistem, učenici, institucije kulture.

Veoma je teško jednim tekstom predstaviti sva viđenja ovog problema, i još iz različitih perspektiva. Polemički tonovi i neslaganja oko pojedinih tema doprinijeli su dinamičnosti tribine, što je i očekivano.

Učenici, većinom, smatraju da se ne vodi dovoljno računa o aktuelnosti nastavnih programa, da su odabrana djela anahrona, neinteresantna i da se u njima „ne pronalaze“. Sličnog mišljenja bio je i roditelj, smatrajući da djecu treba pustiti da biraju teme, jer „ne slušaju ni Betovena nego rok muziku“. Odnos prema knjizi je individualan i ponekad zavisi od strukture porodice u kojoj djeca odrastaju i sazrijevaju, kao i od toga koliko ona stvara „čitalačku atmosferu“. Pojedini učenici su vrlo lucidno zapazili da ovo nije problem srednjoškolaca nego globalni problem naše opšte kulture. Da li mi, odrasli, svojim primjerom pokazujemo kako se treba odnositi prema knjizi i da li ih dovoljno podstičemo na čitanje – jedno je od postavljenih pitanja.

U vrijeme kada su naši profesori bili srednjoškolci na značaj knjige upućivalo je cijelo društvo, a danas to rade pojedinci, i to ako imate sreće! – zapazila je učenica Ksenija Krivokapić. Ona takođe dodaje da se oni koji ne čitaju ne „plaše“ knjige nego sadržaja koji ne mogu da savladaju, jer nemaju razvijene čitalačke i kognitivne sposobnosti, a koje se stiču upravo konstantnim čitanjem. Učenik Milan Šljivančanin iznio je podatak da po nekim statistikama samo 4 posto učenika svoje slobodno vrijeme koriste za čitanje, što je, prema njegovom mišljenju, poražavajuće.

Profesorica Ana Delić smatra da profesor treba da se postavi tako da mu učenici u stavovima i preporukama vjeruju, dok njena koleginica Stanka Marojević potvrđuje da ima individualaca koji čitaju i da je korijen razvijanja odnosa prema knjizi u porodici.

Vizuelizacija tj. ekranizacija sadržaja pojedinih djela ograničava maštu i ne dozvoljava da učenik ozbiljno promišlja o pročitanom; mediji radije plasiraju senzacionalističke i banalne umjesto kulturnih sadržaja, a sve zarad profita; iako je programom iz književnosti predviđena i dodatna nastava, ne nalazi se vrijeme za čitanje „dodatnog“, jer se zbog brojnosti predmeta i obima njihovog sadržaja „jedva stiže savladati i to osnovno“; problem nije uvijek ni šta nego kako se čita, površno interesovanje za sadržaj knjige, prepričana djela, raznorazne „interpretacije“, koje nude osvrte na djela, praćenje fabule tokom čitanja (ako je ima) a svi utisci svedeni na prepričavanje iste; mali broj knjiga koje su sadržajem bliske romanu „Lovac u raži“ tj. knjiga koje govore o odrastanju – samo su neki od problema koje su učenici istakli. Da bi se oni prebrodili, nije dovoljno samo ih istaći – treba ih rješavati, a okrugli sto doživljavamo kao jedan korak ka rješenju – rekli su.

Učenica stručne škole istakla je da je uvijek začudi kad se njeni vršnjaci pitaju zašto moraju da čitaju kad to „nema veze“ sa njihovom strukom. „Očigledno nijesu svjesni da je čitanje sopstveno zadovoljstvo, da je to životno iskustvo, da te to čini intelektualcem, bez obzira kojim se poslom bavio“ – zaključila je ona.

Naravno, u cijeloj ovoj priči nezaobilazno je bilo pomenuti tehnologiju i najpopularniji medij današnjice – internet, koji najčešće služi površnoj zabavi.

Gost tribine gospođa Renata Bulajić kazala je da ne možemo i ne treba da poredimo „nekad i sad“. Drugačiji su afiniteti današnje omladine. Nekad su postojala samo dva programa na televiziji, nije bilo interneta i mobilnih, pa su interesovanja bila drugačija. Ona ne zapaža da postoji kriza čitanja ili ne u tolikoj mjeri koliko se o njoj govori. Primjetan je povećan broj učlanjenja u Biblioteku u odnosu na određeni broj godina unazad i to doprinosi optimističkom pogledu u budućnost. Između ostalog istakla je i ulogu Biblioteke u stvaranju i promovisanju kulturnog miljea Nikšića i dobru saradnju sa školama. Mišljenja je da su profesori ti koji nose najteži teret promovisanja knjige, motivisanja za čitanje i razvijanje čitalačkog ukusa.

Mr Goran Radojičić smatra da kriza čitanja postoji ali u izboru sadržaja koji se čita, a ne brojnosti čitalaca. Ističe da su današnji „pisci“ poput starleta, fudbalera, voditelja popularniji od klasika svjetske i naše književnosti. Ako govorimo o izdavačkoj djelatnosti, ispada da ona nije u krizi, štampa se veliki broj naslova i u velikim tiražima, što znači da je i potražnja velika. Međutim, ono što nedostaje je senzibilitet za književnost – bilo da nije izgrađen ili neko ne želi da ga izgradi. Kao jedno od mogućih rješenja mr Radojičić predlaže poređenje konkretnih primjera na času, ne bi li učenici sami zapazili i odvojili trivijalno od umjetnički vrijednog. Prema njegovom mišljenju statistike biblioteka ne moraju da budu pravi pokazatelj broja aktivnih čitalaca, jer postoje i elektronske knjige. Reagujući na zapažanja učenika da im se ponekad „nameću“ knjige njihovom uzrastu neodgovarajućeg sadržaja, mr Radojičić je kazao da se razlikuju nivoi analize u osnovnoj i srednjoj školi, pa čak i ako je riječ o istim naslovima.

Psihološkinja Ivana Mijušković objasnila je značaj čitanja za psihološki razvoj djeteta, upoznala prisutne sa fazama kroz koje se razvijaju čitalačke sposobnosti i navela razliku između djevojaka i mladića kada je ova vještina u pitanju. Naime, ženska populacija, statistički, više čita i to pretežno poeziju, a muška je više zainteresovana za romane, akcionog ili avanturističkog sadržaja. Ona smatra da se na motivaciji treba konstantno raditi do 17 ili 18 godine, a tada je (ili nije) oblikovana čitalačka svijest. Da bi motivacija bila uspješna, smatra ona, suština se krije u riječima „mogu da biram“.

Bibliotekarka naše škole Tanja Nikčević potvrdila je značaj biblioteke za svaku obrazovnu ustanovu, ne samo zbog izdavanja knjiga preporučenih programima, nego i kreiranja različitih aktivnosti koje bi doprinijele razvoju kulta knjige. Učenici, kako kaže, često traže naslove van programa, a voljni su i da biblioteci poklone knjigu. Tanja je ukazala i na jednu interesantnu činjenicu – od približno ujednačenog broja učenika u svakom razredu, broj izdatih knjiga se skoro dvostruko povećava a interesovanje raste, pretpostavićemo sazrijevanjem (u I- 36, u II-63, u III-92, u IV-124) .

Ovaj podatak treba doživjeti kao optimističan predznak bolje budućnosti knjige.

Tačno je: o ukusima ne treba raspravljati. Ali...ukus treba imati!

Dajana Ševaljević

GIMNAZIJALCI NAJBOLJI IZ ISTORIJE NOB-a U CRNOJ GORI

U organizaciji SUBNOR-a i antifašista Crne Gore u novembru prošle godine održano je školsko, opštinsko i državno takmičenje u kvizu „CRNA GORA I NJENA SLOBODA“ pod pokroviteljstvom Ministarstva prosvjete.

16. novembra u Gimnaziji Stojan Cerović održano je školsko takmičenje na kom je učestvovalo 7 ekipa iz prvog, drugog, trećeg i četvrtog razreda. U svakoj ekipi bilo je po tri takmičara, a jedan od njih biran je za „vođu“, koji je odgovarao na pitanja. Svaki tim je imao na raspolaganju skripta od 400 odgovorenih pitanja, kao pripremu za takmičenje. Na školskom takmičenju prošlo je pet ekipa: Sveti Petar Cetinjski, Pusterija, Nikola I, Spartanke i Anagastum.

17. novembra u amfiteatru Gimnazije održano je opštinsko takmičenje. U izuzetno zanimljivom nadmetanju učestvovalo je šest ekipa, a na kraju su ostale tri ekipe. Nakon regularnog dijela, uslijedila su dodatna pitanja koja su bila donijeta iz SUBNOR-a. Iako su svi učenici pokazali zavidno znanje, poslije šestog kruga, nakon dodatnog glasanja, prvo mjesto osvojila je ekipa Sveti Petar Cetinjski, mentora profesorice Vesne Vučić (ocjenjivač pitanja), a drugoplasirana je bila ekipa ekonomista, obezbjeđivši učešće na Državnom takmičenju. Naknadno, pravo učešća dobila je ekipa Spartanke, mentora profesora Zvonka Femića.

25. novembra u Pozorištu održano je Državno takmičenje na kom je učestvovala 21 ekipa iz svih crnogorskih opština. Prije početka takmičenja SUBNOR je organizovao kulturno-umjetnički program posvećen narodnooslobodilačkoj borbi. Posebnu pažnju privukao je KIC pop hor iz Podgorice, čiji su repertoar sačinjavale poznate „partizanske“ pjesme.

U finalu su se našle četiri ekipe, dvije iz Nikšića, jedna iz Danilovgrada i Podgorice. Nakon što su svi odgovorili tačno na zadata pitanja, postavljena su dodatna. Prvo pitanje je postavljeno timu Sveti Petar Cetinjski koji nije odgovorio, pa su pitanje ostali preuzimali, a Spartanke su se najbolje snašle i davši tačan odgovor zauzele su prvo mjesto. Već na drugo dodatno pitanje Sveti Petar Cetinjski odgovorio je tačno postavši drugoplasirani tim.

Ekipu Spartanke činile su: Martina Miković, Bobana Lasica i Maša Šegrt-vođa.

Članovi ekipe Sveti Petar Cetinjski su: Jovan Tijanić, Mihailo Jocović i Aleksa Pavličević-vođa

Takmičenje je pokazalo da su nikšićki gimnazijalci neprikosnoveni u ovoj oblasti i opravdali su epitet najboljih u državi, a takođe, svojim poznavanjem istorije NOB-a i nacionalne istorije demantovali zaključak istraživanja (obavljenog na studentskoj populaciji) o nepoznavanju crnogorske istorije i dokazali da mlade i dalje interesuje istorija sopstvene zemlje.

It is only with the heart that one can see rightly, what is essential is invisible to the eye!!!

PREDSTAVA THE LITTLE PRINCE

Na daskama koje život znače zaigrali su i učenici naše Gimnazije. Projekat profesorica Biljane Amidović i Tanje Bojić postigao je izuzetan uspjeh. Naime, ove dvije dame režirale su predstavu po motivima Egziperijevog čuvenog djela „Mali princ”, i to na engleskom jeziku. Početna motivacija je, kako kažu, bila rasonoda i želja da učenici kroz zabavu savladaju neke fraze i specifičnosti ovog jezika. A onda se sve to pretvorilo u pozorišni projekat. Predstava sažima i glumu i pjesmu, ali i naraciju, što još više doprinosi njenoj zanimljivosti. Nijesu imali, nažalost, velika finansijska sredstva, pa su, ne odustajući od cilja, sami finansirali kostime i scenografiju.

Predstava je izvođena dva puta: u Nikšićkom pozorištu i u KIC-u “Budo Tomović” u Podgorici. Posjećenost je uvijek bila velika i pokazala je svim akterima da su odradili odličan „posao“.

Glavni „krivci” su, pored profesora, i učenici, koji su s velikim interesovanjem i voljom pristupili ovom zadatku. Nije bilo lako da pored svih obaveza koje škola nosi mladi entuzijasti nađu vremena za učenje Egziperijevog teksta. Ipak, oni su našli način da sve usklade i uspiju u svojoj misiji. Oni nas uče da se upornost uvijek isplati i da nikada ne smijemo odustati od svojih ciljeva koliko god da je teško. Naravno, ovim projektom neće se zaustaviti kreativni rad gimnazijalaca, u najavi je još dosta predstava kako na našem, tako i na engleskom jeziku.

„Uspjeh je zbir malih napora, ponovljenih iz dana u dan.”

Anđela Pantović II-3

Iz knjige:

Molim svu djecu da mi oprostite što sam ovu knjigu posvetio odrasloj osobi. Imam jedno ozbiljno izvinjenje: ta odrasla osoba je najbolji prijatelj koga imam na svijetu. Imam i drugo izvinjenje: ta odrasla osoba u stanju je sve da razumije, čak i knjige za djecu. Imam i treće izvinjenje: ta odrasla osoba je gladna i hladno joj je. Potrebno je da je neko utješi. Ako sva ova izvinjenja nijesu dovoljna, rado ću posvetiti ovu knjigu djetetu koje je nekad bila ta odrasla osoba. Sve odrasle osobe su najprije bile djeca. (Ali se malo njih toga sjeća.)

JESTE LI VEĆ ČULI ZA NJIH ? ? ? ?

Godinama unazad Gimnazija ima bisere buduće crnogorske nauke i društva. Veliki intelektualci, akademici, naučnici, najznačajniji književnici, slikari koji su imali svjetsku reputaciju, a svi zajednostvarali temelj novog poslijeratnog crnogorskog društva – bili su đaci naše škole. Najveće intelektualce i sportiste 20. vijeka u Crnoj Gori (pa i u Jugoslaviji) iznjedrila je Gimnazija „Stojan Cerović“.

Decenijama kasnije, tradicija se nastavlja. U posljednjih desetak godina, bivši đaci postaju najbolji studenti univerziteta i dobijaju najprestižnije stipendije u Evropi (Petar Tadić, Jelena Vučinić i dr.). Epitet najboljih zaslužuju i postignutim uspjesima na državnim i međunarodnim takmičenjima i olimpijadama znanja. Oni predstavljaju blago ove zemlje koje treba da se pažljivo njeguje, čuva. Oni su naši najveći filantropi i kosmopoliti, čiji je cilj da čovjeku učine život boljim i smislenijim.

Napredak i razvitak čovjeka od neizmjerne su važnosti za čovječanstvo i bitno ovise o invenciji. Država ne smije takve genijalce „ispustiti“, već mora podsticati njihov talenat. Danas se najveće bitke vode preko ljudskog uma, one donose prosperitet i ne mogu ugroziti čovjeka. One druge bitke donose čemer. Mir u svijetu može doći samo kao prirodna posljedica univerzalnog prosvjetljenja.

Aleksa Pavličević II-1

Predstavite se, molim!

Moje ime je Pavle Vulanović, učenik sam četvrtog razreda. Odličan sam đak. Odmalena sam zainteresovan za prirodne nauke. Sve ih volim jednako, ali se takmičim iz hemije. Ovo su neka od mojih aktivnosti i dostignuća:

Odabran kao polaznik Zimske škole nauke 2018. u organizaciji Prone.

Realizovao eksperimente na Otvorenim danima nauke 2017. godine

Učestvovao na Međunarodnoj hemijskoj olimpijadi na Tajlandu od 06.07 do 16.07. IChO – 2017

Drugo mjesto na državnom takmičenju Ispitnog centra 2017. u oblasti hemije

Napisao i odbranio naučnoistraživački rad na temu „Tajne i snaga nevidljivih mašina“ kao polaznik Zimske škole nauke 2017. (prezentacija rada proglašena najboljom, zbog čega sam nagrađen direktnim učešćem na Ljetnjoj školi nauke 2017.

Učestvovao u Otvorenim danima nauke 2016. kroz realizaciju eksperimenata na Biotehničkom fakultetu u Podgorici

Član tima koji je učestvovao na konkursu „Beamline for schools 2016. u organizaciji CERN-a

Polaznik Ljetnje škole nauke 2016. u organizaciji Prone

Drugo mjesto na Olimpijadi znanja 2016. iz hemije PMF Podgorica

Prvo mjesto na Olimpijadi znanja 2015. iz hemije PMF Podgorica

Drugo mjesto na Olimpijadi znanja 2014. iz hemije PMF Podgorica

Prvo mjesto na Olimpijadi znanja 2013. iz hemije PMF Podgorica

Otvoreni dani nauke: Treće mjesto za pokazano znanje u okviru IT manifestacije „Fabrika znanja“

Planiram da studiram u inostranstvu. Već sam poslao aplikaciju za tri americka univerziteta, jedan od njih je NYU (New York University) koji je u top 30 univerziteta. Takođe pišem prijave za razne evropske univerzitete u Holandiji, Italiji, Bugarskoj... Osim naukom bavim se i sportom, treniram mješovite borilačke vještine u MMA klubu „Prometej“.

Zovem se Vladimir Bošković. Učenik sam 4. razreda. Još u osnovnoj školi javlja se interesovanje za nauku, a naročito za matematiku. Počeo sam da se takmičim iz matematike u sedmom razredu osnovne škole, ali ozbiljnije korake sam napravio tek nakon što sam krenuo u srednju školu. Tokom prvog i drugog razreda sam ostvario zapažene rezultate na Olimpijadama znanja. U trećem razredu sam zauzeo drugo mjesto na Državnom takmičenju iz matematike, što mi je obezbijedilo mjesto u timu koji predstavlja Crnu Goru na međunarodnim olimpijadama, BMO (Balkanska matematička olimpijada) i IMO (Međunarodna matematička olimpijada).

Na Međunarodnoj matematičkoj olimpijadi koja je održana u Rio de Janeiru u julu 2017. godine osvojio sam pohvalu u konkurenciji od preko 600 učenika iz više od 100 država. Pored toga, u decembru 2016. godine podstakao sam organizaciju jednog zanimljivog međunarodnog takmičenja u Crnoj Gori, koje se zove EMC (Evropski Matematički kup). 2017. godine dobio sam nagradu OIKOS za postignut uspjeh iz oblasti prirodnih nauka i matematike.

Značajnu ulogu u mom uspjehu ima i moj mentor prof. Đuro Jaredić, kao i ostali profesori iz Gimnazije „Stojan Cerović“. Pored redovne nastave pomagao mi je i u toku nedjeljnih priprema za takmičenja koje organizuje Prirodno-matematički fakultet.

Učešće na raznim takmičenjima i kampovima (Networking 101: International Youth Academy u Makedoniji 2016. i ljetnji kampovi koje organizuje istraživačka stanica PRONA na Ivanovim Koritima) vezanim za matematiku bez sumnje je uticalo i na moju odluku o daljim studijama. Odlučio sam da to bude primijenjena matematika, zbog toga što mi se u bližoj budućnosti na taj način otvaraju vrata kako u naučnoistraživačkom radu, tako i u oblasti IT industrije. Za kraj bih želio da poručim budućim učenicima da nađu način da izađu iz komforne zone i da se ne ograničavaju na to što sistem pruža, jer upravo se tu kriju prave prilike i izazovi.

Zovem se Milan Šljivančanin. Učenik sam četvrtog razreda. Uporedo sa osnovnom školom završio sam Muzičku školu "Dara Čokorilo", gdje samu u disciplini harmonika osvojio 2. mjesto na državnom takmičenju i dva puta 1. mjesto sa orkestrom.

U nižim razredima sam se takmičio iz književnosti, matematike i saobraćaja (što na školskim, što na državnim takmičenjima), ali sam se tokom završnog razreda konačno opredijelio za oblast biologije. Moja ljubav prema biologiji je zasnovana na tome što su u njoj sublimirane sve prirodne nauke, a posebno je motivisana željom da upišem medicinu. Tu „iskru“ je prva uočila moja profesorica Mirjana Sredanović, sa kojom sam imao odličnu saradnju i koja mi je podarila sva bazična i široka znanja iz te nauke. Kao osnovac osvajao sam nagrade na mnogim takmičenjima, učestvovala u projektima (dva puta u projektu Noć istraživača u okviru Dana nauke), a bio sam i polaznik ljetnjeg kampa na Ivanovim koritima. Na takvim projektima osjećam sam se kao dio jednog velikog tima koji okuplja sve ljude zaljubljene u prirodne nauke, koje su kruna ljudske djelatnosti. Bavljem njima čovjek dobija impuls za doprinos zajednici, a osjećaj da se čovjek bavi nečim što voli a da je pritom i korisno – nevjerovatan je. U Gimnaziju „Stojan Cerović“ nastavljam da proširujem svoje znanje uz pomoć profesora Milisava Mijanovića i profesorica Mire Stanić i Snežane Aleksić. U prvom razredu sam na državnom takmičenju osvojio četvrto mjesto, u drugom 3. mjesto i nagradu, u trećem još jednom četvrto, a aktivno se spremam sa profesoricom Snežanom Aleksić i za takmičenje u ovom razredu. Smatram da je takmičenje iz prirodnih i društvenih nauka kao vid kompeticije, najbolji način da čovjek ispita svoje granice, ali i da ih značajno proširi. Zato mladim generacijama preporučujem da se bave svakim vidom vannastavnih aktivnosti koje priširuju naše poglede i shvatanja i da se okrenu svojim afinitetima, da svoj talenat razvijaju i ne odbacuju olako. Svaki početak je težak, pa su prva takmičenja bila praćena velikom tremom, koja je vremenom nestala, pa to smatram još jednim velikim uspjehom. Potrebno je boriti se, a ta borba se najbolje izvodi sa najboljim vršnjacima iz te oblasti. Tako svaki đak uči od ostalih, ali i druge uči. Svaki rad višestruko je isplativ, a rad na znanju posebno, jer je znanje ono jedino što čovjeku ne može biti oduzeto, to je njegov neotuđivi kapital.

Moje ime je Rajka Pejanović, maturant sam naše škole. Fiziku sam zavoljela u osnovnoj školi zahvaljujući mojoj nastavnici Mileniji Čolaković. Već od osmog razreda učestvovala sam na različitim seminarima, školama i takmičenjima iz fizike, pa sam na Olimpijadi znanja, koju već tradicionalno organizuje PMF, osvajala jednom treće, a drugi put drugo mjesto. Bila sam polaznik i Ljetnje škole nauke u Petnjici, što je za mene bila velika čast. Pored toga učestvovala sam i na Ljetnjoj školi nauke u organizaciji fondacije Prona, kao i SEE+ Ljetnje škole nauke u Hrvatskoj. Ni srednja škola nije mogla da prođe bez takmičenja na Olimpijadi znanja, pa sam u prvom razredu, uz mentoriku prof. Zoricu Vujović osvojila 4. mjesto, a kasnije uz mentorstvo i podršku prof. Ane Radović osvojila sam jedne godine drugo a sljedeće i prvo mjesto. Ove godine ću učestvovati na Državnom takmičenju. Moram pomenuti da je profesorica Ana Radović zaista nesebično ulagala trud i vrijeme kako bi mi objasnila sve što me je zanimalo. Smatram da bez nje ništa od svega ne bih postigla. Ona mi je uvijek bila velika podrška, i što se tiče takmičenja i nauke i u životu. Naravno prije svega, kao svoj najveći oslonac izdvojila bih svoju porodicu. Smatram da svi treba više vremena da posvetimo nauci, jer je to u stvari naša sadašnjost i budućnost. Meni jenauka otvorila mnoga vrata. Planiram da upišem nuklearnu fiziku, pa iako je riječ o zahtjevnom fakultet, smatram da ništa nije nedostižno. Veoma sam uporna i odgovorna i smatram da sa tim osobinama mnogo toga možemo da postignemo. Uz malo želje i malo više truda, uz pravu podršku, sve želje postaju stvarnost.

Ja sam Lazar Sudžum. Naukom sam počeo da se bavim čim sam naučio da čitam, nije bilo telefona i kompjutera, pa mi je jedina zabava bila da čitam enciklopedije. Iz njih sam naučio veoma mnogo i kao dijete sam plijenio pažnju odraslih količinom znanja i zapamćenih informacija. Prvi značajniji uspjeh bilo mi je 2. mjesto na državnom takmičenju „Kroz vrata znanja do putovanja“ u 4. razredu osnovne. I dan danas to mi je najdraži rezultat, jer natjerati tako malo dijete da uči preko 2000 pitanja napamet, bila je gotovo nemoguća misija. U 6. i 7. razredu sam se takmičio iz matematike. U 8. i 9., kao i u I gimnazije iz biologije, a u sljedeća tri razreda gimnazije iz hemije. Nadam se da ću na Olimpijadi znanja ove godine nastupati iz fizike. Na svim ovim takmičenjima sam ostvario zavidne rezultate. Od njih je najznačajniji 1. mjesto na takmičenju iz hemije u 2. razredu. Ove godine bih takođe trebao da nastupam na takmičenjima iz filozofije i sociologije ali na to gledam više kao na priliku za upoređivanje mišljenja nego kao na takmičenje. Uporedo sa školom treniram karate. Nosilac sam crnog pojasa prvi dan. Dva puta sam bio vicešampion države,

dva puta 3. na državnom prvenstvu i jednom 1. u ekipnoj konkurenciji na šampionatu Balkana sa reprezentacijom Crne Gore. Karate je moja velika ljubav, i veoma mi je žao što ne mogu više da mu se posvetim zbog drugih obaveza. Nijesam osoba čiji je predmet interesovanja samo jedna oblast. Naprotiv, mene sve nauke interesuju i zbog toga često dolazim u situaciju da ne mogu sve podjednako da ih spremim. Volim širinu u znanju, jer smataram da to čovjeku treba i da dolazi vrijeme u kojem će se to cijeniti, a i, prosto, obožavam da pobjeđujem. Sem nauke volim beletristiku. Omiljeni pisci su mi Aleksandar Puškin, Danilo Kiš i Herman Hese. Omiljeni filozof mi je Niče.

DOZVOLITE MI DA KAŽEM

I JA SAM ČOVJEK

Svaki čovjek bi kroz školovanje trebalo da spozna svoje prave mjere, principe od kojih se gradi karakter i utvrdi staze kojima će koračati. Danas, u školi, nailazimo samo na šablonske istine o životu i svijetu. „Izliječeni“ smo od kreativnosti, radoznalosti, funkcionalnog iskustva. Koliko vrijediš, možeš dokazati jedino ocjenama u školi. Kakvo je to obrazovanje?

Profesori, pitam vas: Pomažete li nam da razvijemo kritički um, otvoren um, koji je sposoban da uoči trag problema u svijetu? Ostavili ste nas same da se snalazimo. Zaboravili ste da treba voditi brigu o čovjeku u nama. Nosimo slabosti društva na svojim plećima, a rješenje je neophodno. Više su kompanije gazirane i zašćerene vode uložile znanja i duha u propagandu svojih proizvoda, nego sistem u promovisanje svestranog uma.

Škola bi trebala da bude kolijevka vođa naše nacije, koja je satkana od morala i hrabrosti. Budućnost učenika je u vašim rukama. Prigr-lite je. Nemojte je uništiti, zaštitite je.

Borka Mumović II-3

Na časovima debate (izbornog predmeta) učenici dobijaju, između ostalog, i zadatak da napišu i interpretiraju jednu besjedu. Ovog puta tema je bila škola. Iako im je samo šesnaest godina, veoma promišljeno i ozbiljno uočavali su prednosti i mane škole, sistema obrazovanja i analizirali ponašanje glavnih aktera škole – učenika. Izdvojili smo djelove njihovih govora. Šta su zapazili o profesorima – drugi put!

ZAŠTO SMO OVDJE?

Dilema oko izbora srednje škole veoma je ozbiljna. Izbor može odrediti čitav naš životni put. Da li smo dovoljno zreli da se nosimo sa svim izazovima koje škola nosi? Gimnazija posebno.

Rekla bih: ne! Svoju nezrelost pokazujemo prividnom zrelošću. Nekulturno ponašanje, koje se reflektuje na različite načine, ružna je slika nas. Sramota je vidjeti đaka sa knjigom u ruci, ali zato nije pokazati nekulturu. Da li sam ja zalutala? Da li je ovo neki lavirint kojem ne vidim kraj!

Ne, nijesam ja zalutala nego drugi. Ja sam tu da se trudim da promijenim sliku o nama. Ja ću držati knjigu u ruci makar mi svi rekli da nijesam „kul“. Ali, ne mogu sama. Odrasli, ostavite se jurcanja za životom, usporite i pogledajte nas...

Generacija, život je jedan! Ne žurite da odrastete. Ne budite robovi poroka, budite gospodari svojih života.

Andela Božović II-2

ŠKOLSKE UNIFORME – DA ILI NE

Škola kao javna ustanova ima svoja pravila. Ali, pravila se mijenjaju. Tako su se nekad, kažu, nosile plave kecelje – simboli jednog vremena. Danas se nosi sve i svašta. Iscijepane farmerice, dekoltei, goli stomaci – na sve strane. I sve začinjeno brendom. Ko nema – neka gleda. Jednakost- šta to bi? Tačno je da smo individualci, ali je tačno i da smo učenici Gimnazije. Sve više se približavamo Zapadu, pa zašto onda ne bismo od njih preuzeli i tradiciju „koledžica“. Zar bi bilo toliko loše da smo kao gimnazijalci i po tome prepoznatljivi!

Nosili bismo svoje „uniforme“ ponosno i osviješćeni da pripadamo kolektivu. „Spasili“ bismo roditelje obaveza kupovine trendova, jer bismo mi bili trend. Uniforme? Svakako vrijedi pokušati!

Milena Vujadinović II-2

ODUZMITE MALO, MOLIM VAS!

U školi od nas traže da učimo, da budemo vrijedni i pažljivi na času, da slušamo profesora i budemo odgovorni prema svojim zadacima. I dobro, sa tim nemam problem. Ali... Bombardovani smo nizom informacija i činjenica za koje nijesmo sigurni da su od velikog značaja za život uopšte a kamoli naša interesovanja! Plašimo se ocjena (mjerila naših znanja?!), plašimo se ispitivanja. A da li nam strah izaziva pomisao na budućnost? Budućnost u kojoj nam neće trebati „dues ex machina“ ili „Sturm und Drang“, nego baš ono „preskočeno gradivo“. Gradivo koje nas uči da budemo jednostavno dobri ljudi. Ne krivim profesore, oni se vode planom i programom, ali volimo one koji sa nama katkad „popričaju“ o ... o životu, o preprekama, o svojim iskustvima. Odvojite, makar nekad, ono baš bitno od onog ne toliko bitnog. Preskočimo nekad bitku na... pa sagledajmo bitke koje zajedno vodimo...

Andela Pantović II-3

UČITE OD VJEŠTIH; ONAJ KOJI SAM SEBE UČI, IMA BUDALU ZA UČITELJA.

JEDINA OBRAZOVANA OSOBA JE ONA KOJA JE NAUČILA KAKO DA UČI I KAKO DA SE MIJENJA.

Obrazovni sistem - kako to rade drugi

Kada se govori o uspješnosti obrazovnog sistema kod nas, mišljenja su podijeljena. Većina misli da je ono zadovoljavajuće, ali, naravno, kao u svemu, ima i drugačijih stavova. Uspješnost podrazumijeva znanje (ili bi trebalo), ali uspješnost je i nešto drugo: zadovoljstvo koje osjećate kada ste u školi.

Na ozbiljno promišljanje o ovome podstakao me razgovor sa vršnjakom iz Švedske. Iako je počeo kao ćaskanje, razgovor je ubrzo postao ozbiljan – škola. Nijesam primijetio posebnu razliku u količini znanja, ali me je nešto drugo fasciniralo i, moram priznati, uticalo na to da se osjetim iznevjerenim. Zamolio sam ga da mi ispriča kako teče jedan njegov dan u školi. Takođe, osjetio sam da sa velikim uvažavanjem govori o profesorima, iako ih doživljava više kao prijatelje a manje kao autoritete. Reče da je znanje stekao više praktičnim radom, da govori četiri jezika, da u školi ima mentore za iste i sa njima svakodnevno komunicira. Pričao je o školskoj menzi, prostorijama za razonodu, o tome kako poslije tri sata časova ima pauzu od sat i po, za ručak i vannastavne aktivnosti. Poslije toga nastavljaju sa još tri sata nastave. Učionice su moderno opremljene, svaka ima kompjutere i većinu znanja stiču preko njih, čak i sastave isključivo pišu na njima.

Napravih paralelu: dok oni uče praktično, mi učimo napamet; dok oni selektuju građivo, mi učimo opširno, dok njih tjeraju da razmišljaju, mi ponavljamo...dok oni imaju slobodnog vremena na pretek, mi ga... i nemamo.

Kao da su se, a možda i jesu, u Švedskoj vodili Tagorinim „savjetom“: Nemojte limitirati djecu samo na ono što ste vi naučili, jer djeca su rođena u drugom vremenu!“

Mihailo Jocović II-2

Rekao je o obrazovanju - Tagore

Mi smo rođeni u ovom svijetu da bismo ga prihvatili, ne samo da bismo saznali o njemu. Znanje nas možda može učiniti moćnima, ali punoću dostižemo samo ako smo puni saosjećanja. Najviše obrazovanje nije ono koje nam pruža samo činjenice, već ono koje čini da nam život bude u harmoniji sa svim stvorenim.

Ali mi nailazimo na to da škola takvu pouku o saosjećanju ne samo da zanemaruje, nego se čak i bori protiv nje. Od najranijeg djetinjstva stvaraju nam navike i nameću znanja na takav način da se naš život odvaja od prirode, a naš um i svijet se od naših najranijih dana predstavljaju kao suprotnosti. Tako je najviše obrazovanje za koje smo predodređeni zanemareno, a mi smo natjerani da izgubimo naš svijet da bismo, umjesto njega, našli gomilu podataka. Mi djetetu oduzimamo Zemlju da bismo ga naučili geografiju, oduzimamo mu jezik da bismo ga naučili gramatiku. On žudi za Pričom, a zatrpan je spiskom činjenica i datuma... Djetetova priroda buni se protiv takvog nečovječnog postupanja, pateći svom svojom snagom, da bi naposljetku bila u potpunosti učutkana kaznom.

Cilj obrazovanja je da čoveku pruži jedinstvo istine. Nekada davno, kada je život bio jednostavan, svi različiti aspekti čoveka bili su u potpunom skladu. Ali, kada je došlo do razdvajanja intelekta od duhovnog i fizičkog, obrazovanje je svoj naglasak stavilo na intelektualni i fizički deo čovjeka. Mi isključivo obraćamo pažnju na to da damo djeci podatke, ne shvatajući da takvim pristupom produbljujemo jaz između intelektualnog, duhovnog i fizičkog.

Ja vjerujem u duhovni svijet ne kao u nešto što je odvojeno od ovoga svijeta, već što je njegova najduublja istina. Sa svakim dahom koji udišemo, mi stalno treba da osećamo ovu istinu: da živimo u Bogu. Rođeni u ovom divnom svijetu, punom tajne beskonačnog, mi ne možemo da prihvatimo da je naše postojanje samo trenutni izliv slučajnosti, koji plovi na struji materije ka nekakvom vječnom ništavilu. Ne možemo da svoj život posmatramo kao san snivača koji se nikada ne bude. Mi posjedujemo ličnost kojoj su materija i sile besmislene ukoliko nisu povezane sa nečim beskrajno ličnim, čiju smo prirodu donekle otkrili u ljudskoj ljubavi, u veličanstvenosti dobra, u mučeništvu herojskih duša, u neiskazanoj ljepoti prirode, koja nikada ne može biti prosta fizička činjenica, niti išta drugo do izraz ličnosti.

Dijete žudi za pričom a zatrpan je spiskom činjenica i datuma

Bilo pa se ponovilo!

Nezaboravno iskustvo – druženje, upoznavanje novih kultura, ljudi. Ekскурzija – deset dana za pamćenje.

Pod utiskom priča starijih generacija među maturantima je vladalo uzbuđenje i iščekivanje. Još nijesam čuo osobu koja je rekla da joj se ekскурzija nije dopala. Jednostavno, ne može da vam se ne dopadne. I nijesam siguran da ću uspjeti, da mogu naći riječi da približim atmosferu.

Prvi dan, kretanje, svi puni energije sa osmijesima na licu. Autobus se pretvori u mjesto za „žurku“, druženje. Prva noć je, bar većini, prošla bez spavanja. Tokom dana stigli smo u Italiju u Lido Di Esolo. Poslije raspremanja u hotelu, lagana šetnjica plažom – traži se mjesto za večernju žurku.

Venecija sve oduševljava... Obilazimo grad, jer ima se šta vidjeti. Na čuvenom trgu susrećemo i vršnjake iz drugih krajeva. Put nastavljamo prema Španiji. Zasiurno da će ova zemlja, bar ono što smo vidjeli, ostati kao najljepša uspomena (doduše, utisci su lični).

Španija, Ljoret De Mar, mjesto koje se pamti po najboljoj diskoteci, po prelijepoj plaži i nezaboravnom druženju. Diskoteka Tropix iznenadila nas je šarolikošću svijeta, vršnjacima iz regiona (Bosna i Hercegovina, Srbija), organizacijom dobrih žurki i, naravno, puštanjem muzike s naših prostora. To definitivno niko nije očekivao. Drugo veče u hotelu pamtićemo po pjesmi od koje je odlijegao cijeli hotel. Zaboravljajući na trenutak gdje smo a ponešeni atmosferom, nijesmo mogli odoljeti. Kruta pravila moraju se poštovati, pa je obezbjeđenje prekinulo našu „ariju“. Tokom ta tri dana obilazili smo Barselonu, koja je svojim građevinama i arhitekturom oduševila sve. Naravno, treba pomenuti čuvenu Gaudijevu crkvu Sagrada Familia.

Odlazak iz Španije teško nam je pao. Vrijeme je brzo prošlo, a onda pomislite kako će se sve u jednom momentu završiti. A mi bismo da traje, traje... Naredna dva dana proveli smo većinom u busu. Obilazak Nice, prelijepog francuskog gradića, ostao je u pamćenju po najkraćem obilasku. Imali smo malo vremena, ipak smo drug i ja uspjeli da obiđemo nekoliko prelijepih parkova, kao i fontanu, kroz koju može da se hoda.

O Monaku i Monte Karlu, između ostalog, saznasmo da nema nezaposlenih. Iznenadismo se. Ali, lako je njima, imaju kazina. Imali smo priliku da vidimo i stazu na kojoj se održavaju čuvene trke Formule 1.

Utisak ostavlja i Verona, grad Romea i Julije. U „tunelu ljubavi“ pola generacije ostavlja poruke. Pa, neka – „nije ljubav stvar“!

Deseti dan – povratak. I tužni smo i nijesmo. Druženje će se nastaviti i u školi, ali na ekскурziji je drugačije.

S pjesmom otišli, s pjesmom se vratili. I to je najvažnije!

A da li sam riječima opisao suštinu? Nijesam siguran. To ipak mora da se doživi.

Mirko Todorović, učenik IV razreda

Prema riječima Oskara Vajlda – ljepota je u oku posmatrača. Ono što neko primijeti, drugi možda neće. I ova matura ekskurzija otrgla se zaboravu mnoštvom fotografija. Maturanti su sebe i trenutke, evropske predjele, kulturne spomenike, čuvene građevine bilježili okom fotoaparata. Ostavljajući pečat tvorca, trudili su se da vam predoče svu ljepotu svog iskustva.

Dijana Vlahović

FOTO Mirko Todorović

Miloš Jocić učenik je drugog razreda i odnedavno je član Književnog kluba Poenta poetica, preko kojeg je predstavio svoju poeziju široj čitalačkoj publici. Kao osnovac osvojio je 2. mjesto na takmičenju recitatora „Otvoreni mikrofon” u Nikšiću i 3. mjesto na Festivalu dječije poezije „Dječije carstvo” u Banjaluci. Evo kratkog izbora iz njegove „zbirke”.

Još jedan septembar

Septembar... mjesec tihih kiša
I doba kad sunce postaje sve više strano
Priroda, nebo, pa čak i ljudi,
Sve je nekom zlatnom bojom prošarano

I dok Nikšić spava u sutonskom sjaju
I zvijezde lagano kite nebasa puna sjete
Još jedno ljeto evo već je na kraju,
A ja... ja još uvijek sam dijete

Vjetrovi će odnijet zrake minulog ljeta
A oblaci donijeti neke nove kiše.
Pomamljena jesen kreće oko svijeta
Da donese novih čežnji još više

U bakarnoj tmini uvijek se skriva
Djelic mene sama i djelic svačega
I dok trepnuh...
još jedan septembar nada mnom bdi je,
Ne trudeći se sporog da me i sačekaja.

Kad ostarim

Jedne smušene noći, u nekoj birtiji
za sobom tugu ću da ostavim,
da ne bih, slučajno, žalio za srećom
jednom, kad ostarim.

Brige ću da bacim sa nekoga mosta,
neću da sa njima pamet pokvarim,
imaću ih, vjerujem, sasvim dosta
tada, kad ostarim.

Neprijatelja ću se odreći,
neću da za njih moje srce mari.
hoću da u mladosti ostanem mlad,
ako već mora da se stari.

Izvin' te me, molim, ali imam posla!
mnogo još snova treba da ostvarim,
pa da sa osmijehom pozdravim sebe
kad ostarim, kad ostarim.

Iskrena pjesma

Možda sam samo običan sanjar
blesavi pjesnik koji vjeruje u snove
koji piše o svijetu koji ne postoji
i ne zna stvarnost šta se zove.

Možda sam samo slijepi putnik
Na ovoj cesti bez putoškaza i znakaja
Možda sam samo jedan uplašeni dječak
Koji boji se svjetla više nego mračaj.

Možda sam samo usamljeni vuk
Koga su svi iz čopora kľeli
Lovac koji vječito čeka plijen
A nikad ne ulovi ono što želi.

Možda sam samo običan prosjaja
Koji moli za ljubav kao koru hljeba
Nesrećni mornar izgubljen na moru
Koji moli Boga samo kad mu treba.

Ma ja sam samo luđi sanjar
Blesavi pjesnik koji govori kroz stih
Pospani dječak koji vjeruje u bajke
I koji postaje dio njih.

Briga me

Briga me za vaše titule i zvanja
Za vaše kraljeve a dvore još manje
Stvorili ste tužno vrijeme propadanja
Pa hoćete i naše da pokvarite znanje.

Briga me za vaše bogove i vjere
Za vaše priče, istorije, dogme
Naša svijest pluta iznad vaše mjere
Vaša glava može samo da se pogne.

Briga me za vaše granice od carstva
i svaću vašu riječ što vuče nas ko vir
nećemo voditi rat zbog bogatstva
mi ćemo se uvijek boriti za mir.

Poštedite me dugih rasprava o tome
Kako naša mladost previše je luđa
Ne damo staze jedinstva da se slome
Jer će neki kľinci sutra ići tuda.

Dobro vam večer želim, gospodine Merso! Često svratite ovdje, rekao bih...A, neki ljudi mi rekoše da ste mrtvi. Ne znaju da ja, gospodine, odbijam da povjerujem da uopšte možete umrijeti, Vi i Vaša ideja. Ako oni smatraju da nije tako, dopustite meni da Vas „oživim“ sada. Trebalo je možda pisati o čuvenoj Karenjini, sažaliti se nad pričama o Anrdeasu Samu ili, pak, veličati Njegoševe junake. Tako bi svi razumjeli.

Ipak, Merso, trebali biste znati da ja o Vama ne pišem, zaista ne. Ne bih valjda imao smjelosti analizirati vašu psihu ili tumačiti validnost Vaših postupaka i stavova. Dopustite mi da sjednem za Vaš sto, naručite mi čašu neshvaćenosti, da je podijelimo, onako bratski. Da podignemo čaše visoko i nazdravimo besmislu. Da nazdravimo svim ljudima, njihovoj predstavi sreće, koja ne postoji. Njihovom bolu koji je izmišljen, njihovim suzama koje su prividne, njihovom snoviđenju da postoje. Onda ćemo dugo ćutati, uhvaćeni u sopstvenoj promašenosti. Da znamo da je jedina nesreća ako shvatiš prerano, a prerano biva sve prije smrti. Da gledamo živi kako bivamo mrtvi.

Ljudi se rađaju sa uputstvom za upotrebu. Uzeti na recept, po preporuci onoga koga oni zovu Bog, valjda. Unaprijed utvrđenim rasporedom sabiraju osmijehe i suze ljudske, dostižu ekvilibrijum. Plaču jer svi plaču, smiju se jer se drugi smiju. Samo da ne otvore oči, nikada. Merso, Vi ste izgubili svoje uputstvo za život. Lutajući po začaranom krugu plašite ljude i njihovu djecu – istinama. Iz Vašeg prividno živog tijela dopire vriska nečujna za svijet. Bezuspješno učite jezik tuđinaca, bezuspješno namećete svoj jezik. Čak vam se ni ćutanje ne podudara...

...Prokleti ubica! Ubio je vaše ideale, ubio je vaše vjerovanje u bolje sutra, nadanje u dan koji neće doći. Ubica je lažne radosti, ubica moralnih i zakonskih osuda, religijskih nametanja. Osuđen za ubistvo većeg broja ljudi – uzrok nepoznat. Merso je ubica zabluda!

Sada, kada odrezaste jezik što govoraše vam istinu, iskopaste oči što vidješe trikove nebeskih mađioničara, otkidoste ruke što su uperile prst u zabludu – više niko ne remeti ravnotežu, ni vašu ideju o svijetu koji postoji, u kome ste živi. U šta sad vjerujete, roboti nebeske fabrike? Sad ponosno nosite etikete na kojima je ispisana vaša priča, neprojeno puta pričana iz početka. A Merso vas posmatra, nasmijan, gleda kako gorite brže od cigarete u njegovoj ruci. Od vas će ostati pepeo, isti onaj od kojeg ste sačinili iluzije.

Oprostite mi, gospodine, što bijah odlučan otkopati malo apsurdna iz Vašeg imaginarnog groba.

Nikola Đuknić III-9

Ana Karenjina Tijana Striković III-1

Egziperi - Mali princ Miloš Marušić I-6

Ivo Andrić Milena Martinović II-6

GIMNAZIJA – FILMSKA SCENA

Marija Perović je prva žena filmski i televizijski reditelj u istoriji Crne Gore. Profesor je na Fakultetu dramskih umjetnosti na Cetinju. Bila je rediteljka preko 300 televizijskih emisija a napisala je preko 500 filmskih kritika i eseja. Kao urednik i voditelj stoji iza velikog broja emisija o filmskoj umjetnosti.

Za dugometražni igrani film *Opet pakujemo majmune* dobila je nagradu za režiju na Jugoslovenskom filmskom festivalu u Novom Sadu. Film *Gledaj me* potpisuje kao producent, reditelj i scenarista. Film je rađen po motivima romana *Dječak iz vode* autorke Ksenije Popović.

U našoj školi prošle godine snimani su kadrovi serije „Grudi“ rediteljke Marije Perović. Filmska ekipa snimala je scene u kabinetima, a dio vremena provodili su u našoj „kafani“. Vijest o tome izazvala je posebnu euforiju kod pojedinaca. Naročito su tog dana bili popularni „selfiji“ sa čuvenim srpskim glumcem Vojinom Četkovićem.

Zainteresovani za motivaciju rediteljke pri odabiru baš ovog prostora, zamolili smo je da nam kaže nešto o tome i bez obzira što smo je „uhvatili“ u najvećem poslu, našla je vremena da napravi kratak osvrt za naš list:

„Grudi“ su serija o prijateljstvu. Ne postoji, makar po legendama, ljepše doba od đlačkog. Pogotovo kada se takva prijateljstva održe. Za priču o susretu četiri glavna junaka na proslavi godišnjice mature, prostor Gimnazije u Nikšiću kao ambijent za snimanje nekih scena bio je prirodan odabir. Gimnazija nije arhitektonski i scenografski ona u koju sam ja išla, sada je sama zgrada mnogo ljepša i „fotogeničnija“, ali je atmosfera negdje ostala ista. I dalje postoje plemenite ambicije koje se kriju iza te ustanove i snovi od kojih će se neki i odsanjati.

Čas razrednog starješine, koji smo snimali u Gimnaziji, priča je o realizovanim i nerealizovanim snovima, inspirisana časom sa mojim razrednim starješinom profesoricom Vojkom Bojović i uspomenom na neke drage profesore koji su ostavili trag – Anom Lalatović, Lidijom Milović. Na neke profesore kod kojih smo naučili predmete koje su predavali, na neke koji su insistirali na nekom autoritetu koji se izgubio, a koji iz današnje vizure doživljavam i kao isprazan i kao potreban. Istovremeno! Neki su mi skrenuli pažnju (a sa tim se i danas nosim) na nepovjerenje da sam se zaista potrudila da očistim tablu (prof. Sušić).

Bez obzira na omaž vremenu kojeg više nema, a ispričanu kroz likove glavnih junaka, ja nisam od onih koji misle da je „od kolijevke pa do groba najljepše đlačko doba“. Najljepše je svako ono koje učinite svojim. Ali, također mislim da osoba pripada onom gradu u kojem je završila osnovnu školu i gimnaziju. Tako da će i zbog Gimnazije – Nikšić uvijek ostati moj grad. I zato zahvaljujem upravi Gimnazije, koja mi je dala priliku da se na specifičan način vratim prostoru koji jeste i moj dom.

Pripremila: Dajana Ševaljević

JOVAN IDE U KEMBRIDŽ

Ispitni centar Crne Gore i Agencija "London Bridge", u saradnji sa "The Headmasters and Headmistresses Conference" (HMC) iz Velike Britanije, već šest godina sprovode program slanja naših srednjoškolaca prestižnim privatnim školama, a koje im daju pune stipendije za posljednja dva razreda srednje škole.

Ove godine jedan od dobitnika dvogodišnje stipendije HMC projekta je i naš drug JOVAN TIJANIĆ.

S kroman, tih, nenametljiv – osobine su koje prve primijetite kod Jovana, a kad se upustite u razgovor s njim, onda se uvjerite i u njegovo svestrano znanje. Nesebičan je i uvijek spreman da pomogne. Profesori kažu da mu nikad nije teško da odradi i projekat više ako treba i da uvijek na njega mogu da se oslone. Rekli bismo da su ovo osobine koje ga zaista preporučuju za prestižne britanske škole. Kažu da je esej koji je Jovan napisao pri apliciranju za stipendiju toliko dobar da se i organizatori projekta pitaju da li će naći odgovarajući koledž za njega.

Evo šta Jovan kaže o tome:

Ovo je za mene zaista lijep događaj. Veoma sam zahvalan svima koji su me podržali, a posebno sam zahvalan Ani i Ričardu Vilford, koordinatori- ma ovog projekta u Crnoj Gori. Takođe, veliku zahvalnost dugujem svom razrednom starješini profesorici Tanji Bojić, profesorici matematike Mariji Marojević i direktorici muzičke škole „Dara Čokorilo“ (koju paralelno pohađam), koje su napisale zaista predivne preporuke.

Ja ću pohađati A-level program, odnosno sixth form. Edukacija traje dvije godine, odnosno šest semestara. Svaki student bira veoma mali broj predmeta (4-6), po svojim afinitetima i talentima za koje se usko specijalizuje, ali postiže veoma visoke standarde.

Odgovor na pitanje šta ga je posebno privuklo u obrazovnom sistemu ove zemlje uvjerio nas je da se Jovan nije upustio u tek neku „avanturu“, nego da zaista zna šta hoće:

Privatne škole u Ujedinjenom Kraljevstvu svrstavaju se u najbolje škole u svijetu i imaju veoma dugu istoriju i akademsku tradiciju. Osnivači mnogih od njih su značajne ličnosti britanske istorije. Britanski sistem obrazovanja je potpuno drugačiji od našeg. Škole imaju različite akademske programe, edukacija je na veoma visokom nivou, atmosfera ovih škola je inspirativna, entuzijastička i stvaralačka, što je veoma važno za postizanje uspjeha i ostvarivanje punog potencijala studenta.

Uškoli internacionalnog karaktera, kakva je ova, podstiče se izgrađivanje akademskih interesovanja, kao i individualnih i socijalnih umijeća, razvoj dobrih međuličnih odnosa, osjećaj za zajednicu, izgradnja samopouzdanja kroz zdravo takmičenje. Zaista je veliko polje vannastavnih aktivnosti i student ima priliku da razvija svaki od svojih darova, da ih istanča i razvije, čemu se posvećuje velika pažnja. U sklopu ovih škola postoje, između ostalog, laboratorije za eksperimente iz fizike i hemije, koncertne sale, tereni za razne sportove, scene za pozorišne komade, velike biblioteke itd. U školama se često održavaju debate i forumi na razne teme, što omogućava, po mom mišljenju, veoma važno izgrađivanje stvaralačkog i kritičkog mišljenja, ali i razvijanje retorske vještine. Svaki pedagog će se u potpunosti posvetiti svojim studentima u postizanju najboljih rezultata u oblasti koje po svojim afinitetima i zaberu. Filozofija škole je da je uspjeh profesora u stvari uspjeh koji postignu njihovi studenti.

Nama preostaje da mu zahvalimo i poželimo sreću.

Pripremio: Aleksa Pavličević

Važna sporedna stvar – sport

Sportom do humanosti!

Neosporna je činjenica da kod današnje omladine postoji veliko interesovanje za sport. Tako je i kod nas, gimnazijalaca. Veliki broj učenika pronalazi sebe u nekom sportu i na taj način se odmaraju od škole. Naime, u svakom odjeljenju od 1. do 4. razreda postoji makar po jedan ili dvoje sportista, ali je i veliki broj onih koji ne treniraju nijedan sport, a ipak vole da igraju fudbal, košarku, odbojku ili neki drugi manje ili više poznati sport.

Učenički parlament Gimnazije se kao i uvijek trudio da izađe učenicima u susret, te je na njihov predlog prošle godine organizovan turnir u malom fudbalu (futsalu). Učesnici turnira bili su svi raspoloženi učenici gimnazije od 1. do 4. razreda, koji su formirali ekipe od po 5 igrača (4+1). Sistem turnira bila je singl eliminacija (svi timovi su imali samo po jednu šansu za prolaz), ali se on ipak veoma dopao svim učesnicima, kao i onima koji nijesu bili dio jedne od 15 ekipa. Sudije na turniru bili su profesori fizičkog vaspitanja. Takođe, veoma je važno napomenuti da je svaka ekipa „plaćala“ učešće kesom slatkiša, koji su poklonjeni djeci u Dnevnom centru u našem gradu.

Na ovom turniru gimnazijalci su još jednom pokazali veliko interesovanje za vannastavne aktivnostima, a ujedno su učinili i nešto lijepo za najmađe sugrađane. Za ovu školsku godinu (2017/18) planira se organizovanje turnira u košarci, a na osnovu utisaka o prošlogodišnjem turniru očekuju prijave još većeg broja ekipa.

Pripremio: Petar Nedić II-3

Najbolja mlada sportistkinja u Crnoj Gori

Ivana Nikolić – džudistkinja, učenica drugog razreda

Sa koliko godina si počela da se baviš džudom? Opiši nam svoje početke.

Džudo sam počela da treniram sa 8 godina. U početku, sve je bila igra, međutim, poslije velikog broja i te kako značajnih medalja može se reći da sam sada profesionalna džudistkinja.

Da li si ikada poželjela da se oprobaš u nekom drugom sportu?

Džudo sam odmah zavoljela, postao je dio moje svakodnevice, tako da ga ne bih mijenjala ni za jedan drugi sport.

Koje bi od dosadašnjih medalja izdvojila kao najznačajnije i tebi najdraže?

To je svakako srebrna medalja na Svjetskom prvenstvu za kadete, koje je prošle godine održano u Čileu. Ova medalja predstavlja krunu mog dosadašnjeg rada. Ali tu su još i treće mjesto na Evropskom prvenstvu za kadete, zatim prvo mjesto na Evropskom kadetskom kupu, takođe 2017 godine; drugo mjesto na Evropskom juniorskom kupu (2016. godine), i kao moja prva značajnija medalja prvo mjesto na Balkanskom prvenstvu (2015. godine).

Krajem godine proglašena si za najboljeg sportistu Nikšića, ali i za najbolju mladu sportistkinju Crne Gore. Možeš li nam reći neke svoje utiske?

Ovo je bila definitivno sjajna godina za mene. Otisnuti se na svjetsku džudo scenu sa samo šesnaest godina, svakako nije mala stvar. Ponosna sam na svoje dosadašnje rezultate i ova priznanja su došla kao prirodan slijed događaja. Naravno, daju mi veliku motivaciju i vjetar u leđa za nove izazove.

Kad se odbojkaške snage udruže

U našoj državi se svake godine organizuje turnir u odbojci za sve srednje škole.

Na tom turniru odbojkaši i odbojkašice Gimnazije „Stojan Cerović”, postigli su odlične rezultate u protekle dvije godine.

Naime, 2016. muška odbojkaška ekipa u sastavu: Baletić Đorđije, Bošković Ilija, Danilović Boban, Rondović Marko, Batrićević Milutin, Daković Milan, Bigović Mušelja, Darmanović Boban, Kankaraš Jovan, Mirković Maksimilijan na opštinskom i regionalnom takmičenju osva-
prvo a na državnom drugo mjesto.

Iste godine ženska ekipa: Čolović Valerija, Nedić Ivona, Rašević Marija, Bijelić Snježana, Milović Anastasija, Janjušević Mateja, Gardašević Anđela, Kecojević Ksenija, Kustudić Jelena osvojila je prvo mjesto na opštinskom i regionalnom, a na državnom četvrto.

U malo izmijenjenom sastavu 2017. na opštinskom i regionalnom i muška i ženska ekipa osvajaju prvo mjesto, a na državnom treće i četvrto. Mušku ekipu činili su: Batrićević Milutin, Taušan Nikola, Danilović Boban, Rondović Marko, Nikolić Dušan, Daković Milan, Mirković Maksimilijan, Vujičić Boris, Gagović Nikola, Perošević Jovan, a žensku: Čolović Valerija, Nedić Ivona, Čolović Staša, Gardašević Anđela, Radulović Svetlana, Milatović Snježana, Bubanja Anastasija, Janjušević Mateja.

Veliki doprinos dala je reprezentativka (nastupala u kadetskoj, juniorskoj i seniorskoj reprezentaciji) Ivona Nedić, kao i prošlogodišnji debitant pionirske reprezentacije Nikola Taušan.

ja

Pripremla: Staša Čolović II-1

Pazite se: još jedna djevojka džudistkinja!

Milica Vojičić učenica je II razreda i član džudo kluba Akademik. Džudo je počela da trenira sa 7 godina i vrlo brzo osvojila prvu medalju. Iako bronzana, draža joj je od svakog zlata, kako kaže. Prošle godine na Državnom prvenstvu s povrijeđenim koljenom osvaja zlatnu medalju. Povreda je sprečava da trenira duže nego što je mislila, pa to doživljava kao veoma težak period za jednog sportistu. U ovom sportu, prema njenom mišljenju, snaga je potrebna, ali da biste savladali protivnika, tehnika je mnogo važnija. Ako neko hoće da se bavi sportom, ona od srca preporučuje džudo: „ Njime stičete dobre navike i životne stilove za zdrav život, postajete spretniji, pokretljiviji“. Ostvarenje sna svakog sportiste je učestvovanje na olimpijadi, pa to važi i za nju. Uzor joj je Dragomir Bečanović, koji je davne 1989. na Svjetskom prvenstvu u Beogradu osvojio prvo jugoslovensko zlato u ovom sportu. Gimnaziju je upisala jer je smatra najboljom školom za sticanje znanja i dobrim preduslovom za upis na fakultet. Osim ovog sporta, voli i padobranstvo, ronjenje, skijanje. Pa, do olimpijade, Milice!

Pripremio: Veselin Mićunović II-3

Koja takmičenja predstoje?

To su pretežno evropski kupovi za kadete i juniore, a polovinom godine me očekuje i Evropsko prvenstvo.

Koja bi bila tvoja poruka za mlade?

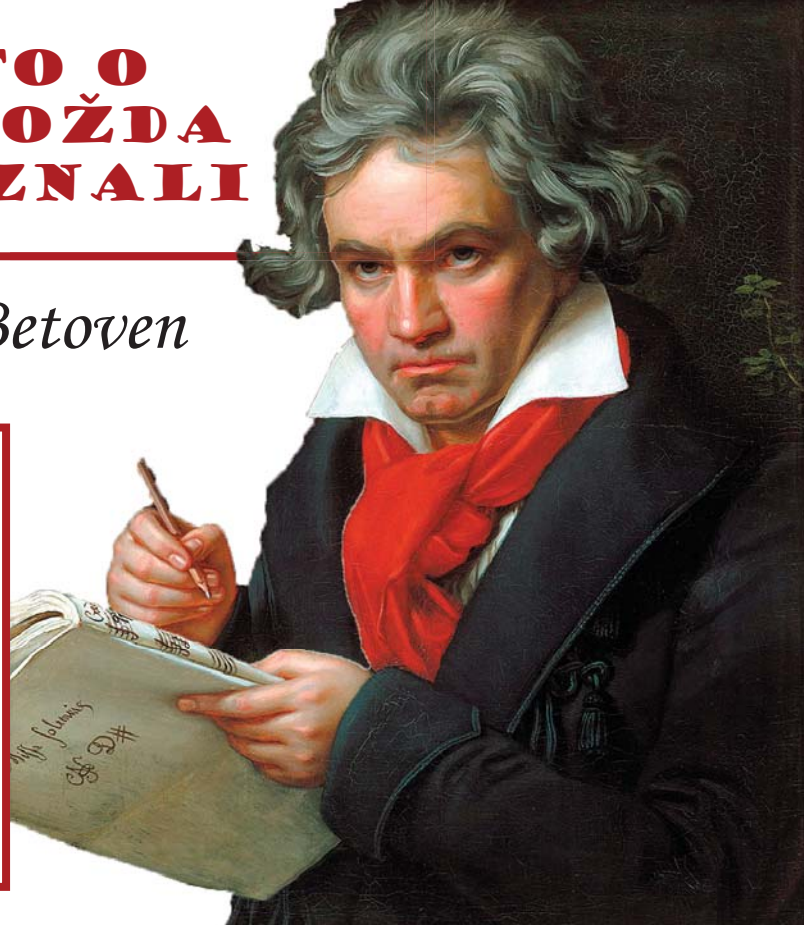
Poručila bih im da se bave džudom prije svega zbog zdravlja. Na taj način dobijaju priliku da obidu prelijepa mjesta o kojima maštaju i steknu veliko iskustvo, kako životno – tako i sportsko.

Razgovarala: Milena Šutović II-1

ONO ŠTO O NJEMU MOŽDA NIJESTE ZNALI

Ludvig van Betoven

Opšte je poznato da je rano je izgubio sluh, pa je, pavši u depresiju, razmišljao i o samoubistvu. Tada upoznaje slijepu djevojku koja mu se požalila da nikad nije vidjela mjesecinu. Shvativši da njegov hendikep i nije tako veliki, nastavio je da stvara, a da bi slijepoj djevojci dočarao noć obasjanu mjesecinom, komponovao je čuvenu Mjesečevu sonatu.

Iza njegovu poznatu kompoziciju Za Elizu pogrešno je smatrano da je posvećena vjerenici, a u stvari pisao ju je za pijanistkinju Elizabet Rekel. Kažu, takođe, da ga je ona posjetila na samrti i odrezala jedan pramen njegove kose za uspomenu.

Kad je jednom došao u gostionicu na ručak, kodmah je izvadio notes i počeo da piše. Znajući navike svog gosta, konobar mu nije smetao. Obilazio ga je nekoliko puta, ali je Betoven i dalje bio udubljen u svoje note. Poslije sat vremena, začuo se njegov glas: “Da platim!” “Ali, ništa nijeste naručili!” “Pa, donesite mi nešto za jelo i ne smetajte mi!” – viknuo je na konobara

Za Betovena je muzika bila preča od svega na svijetu. Dok je stvarao svoju čuvenu 9. simfoniju, tri noći nije spavao. Kad ga je na to upozorila sobarica, rekao je: Dobro da ste me podsetili, moraću se i onako pobrinuti za neke izmene koje samo u snu mogu čuti.

Jednom prilikom dok se vozio s Geteom u kočijama kroz ulice Karlsbada, narod ih oduševljeno pozdravljao. Gete se osvrtao i sa visoka prokomentarisao: Dosadno je biti ovoliko slavan, svi me pozdravljaju. Na to mu Betoven odgovori: Nemojte se uznemiravati, oni pozdravljaju mene!

Nekom knezu jednom je napisao: Kneže, ono što jeste postali ste igrom slučaja i rođenjem, a ono što ja jesam, postao sam zahvaljujući sebi samom. Kneževa ima i bit će ih još na hiljade, Beethoven je samo jedan!

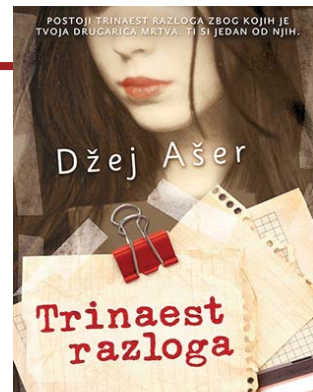
Kada je Betovenu njegov brat, koji se naglo obogatio špekulacijama poslao vizit-kartu na kojoj je pisalo „Johan van Betoven, posrednik nekretninama“, kompozitor mu je odgovorio sa „Ludvig van Betoven, posrednik mozga“.

Na samrti je rekao: Prijatelji aplaudiraju, komedija je završena.

Naše preporuke

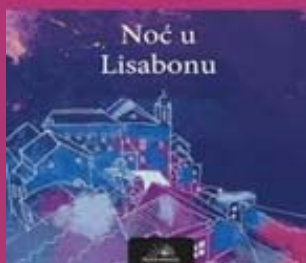
Da li ste se nekada osjećali usamljeno? Prevareno? Da li su vas ljudi izbjegavali, ogovarali, lagali dok vas gledaju u oči? E, tako se tinejdžerka Hana Bejker osjećala svakog dana. Serija „13 razloga zašto“ je jedna od najpopularnijih tinejdžerskih serija. Radnja počinje kada Hanin prijatelj i simpatija Klej Dženson dobija paket u kojem se nalazi 13 kaseti. Na svakoj kaseti je po jedna osoba koja je naterala Hanu da izvrši samoubistvo.

Serija se bavi mnogim temama koje su u današnje vrijeme popularne i koje predstavljaju ogledalo našeg površnog društva, kao što je želja za popularnošću, koja podrazumijeva surovost prema drugima i dominaciju.

Preporučila: Jelena Marojević II-1

Erih Marija Remark

Njemački pisac Erich Maria Remarque za roman „Na zapadu ništa novo“ bio je nominovan za Nobelovu nagradu. Usponom nacista na vlast njegove su knjige spaljivane i morao je emigrirati u Ameriku. Mnoga njegova djela su ekranizovana. Posljednja i manje poznata je njegova knjiga „Noć u Lisabonu“. U knjizi se opisuje iznenadni susret između izbjeglice iz Hitlerove Njemačke s lažnim identitetom i drugog emigranta koji želi da se domogne broda za Ameriku. Jedini uslov da mu dâ karte za brod je bio da sasluša njegovu napetu i uzbuđljivu životnu priču. Ovo je djelo o otuđenju, usamljenosti, kasnoj i beznadežnoj ljubavi i borbi za slobodu.

Preporučila: Krivokapić Ksenija, učenica IV razreda

Film Freedom Writers (Šampioni slobode) je biografska drama. Tema filma je bliska srednjoškolicima. Naime Erin Gruvel, glavna junakinja, napušta rodni grad i dobija posao profesorice engleskog jezika u jednoj srednjoj školi u Long Biču. Pri prvom susretu ona shvata da njen posao neće biti lak, jer dobija problematične učenike, a ne one željne znanja. Ona se ipak odlučuje da odgovori na izazov i pokuša da ih promijeni.

Preporučio: Petar Nedić II-3

Jeste li već pročitali

(neka od najboljih svjetskih djela svih vremena):

Veliki Getsbi – F.S. Ficdžerald
Sto godina samoće – G.G. Markes
Lolita – V. Nabokov
Midlmarč – Dž. Eliot

Rat i mir – L.N. Tolstoj
Mobi Dič – H. Melvil
Zločin i kazna – F.M. Dostojevski

ima još...ali nemam kad ...

Pomalo, ili malo više, neuobičajeno. Dok se drugi uhvate gitare, klavira... Radovan je posegao za frulom. Bio je impresioniran koliko mnogo nudi taj mali drveni instrument. Kako kaže, sve se promijenilo prije godinu i po.

„U Mostaru sam kupio malu vašarsku frulu, koja nije bila ni dovršena ni savršena. Nakon nekoliko odsviranih tonova, bilo mi je jasno da mogu da je savladam. Naravno, uz talenat treba mnogo rada.“

Uporan u svojoj namjeri, Radovan je brzo naučio veliki broj melodija. Samouk i bez učitelja, sam je proširivao repertoar, pa je sad raznovrstan „od elegičnih i sporijih do vrcavih i veseljih melodija“. U Crnoj Gori nema frulaškog udruženja, ali ga to nije spriječilo da nastupa, najčešće na koncertima humanitarnog karaktera. Radovan se nada će njegov hobi postati i nešto više od toga.

Želimo mu mnogo uspjeha.

Pripremila: Snežana Milatović
II-3

DITALI SMO GIMNAZIJALCE:

ŠTA JE TO INSPIRACIJA?

E, pazi sad...

Napad mašte jednog umjetnika, koji se desi u jednoj sekundi, i tako on ispolji svoju kreativnost.

Kad čovjek da bi uradio nešto mora da ima tu inspiraciju.

Nagon koji dobije umjetnik kada želi da pokaže ideju i predoči je pred okrutnim svijetom u kom se nalazi.

Nešto što te pokreće.

TRENTAK U KOM NAVIRU IDEJE.

Lajt motiv.

Prava misao u pravom trenutku.

Kad dobiješ jedinicu i moraš da učiš.

Stvaralački nagon, bilo gdje i bilo kada.

KONOR MEKGREGOR

Duhovno nadahnuće da bi čovjek svoju ideju pretvorio u realnost.

Pojava koja te tjera da stvarаш u životu i djeluješ.

Kada se čovjek u jednom trenutku osjeća nadahnuo i želi da napravi nešto od nečeg, da to izgleda lijepo i fino za oči i fino za čuti i pročitati.

KAD RAZMIŠLJAŠ I POVEZUJEŠ POJMOVE KOJI SE NE MOGU POVEZATI.

Ono što nam padne na pamet.

ONO ŠTO NAM DOĐE U GLAVU KAD NAM TREBA.

INSPIRACIJA JE ONO ŠTO JA SAD NEMAM!

Pripremila: Dijana Vlahović, učenica IV razreda

Deutsche lernen Englisch

SUMMER RAIN (LEXINGTON BAND)

*The night started without a plan
It finished with half finished bottles
The people with me are full of shortcomings
You're so perfect*

*Would you just open that door for me
That is locked up to your chest
I'm just half a breath away in fear of going crazy*

*We need nothing more
I never loved someone so much*

*Hug me and kiss me now
Stay with me at least tonight until the end
Let the thunders tear up the sky above my city
Let the summer rain fall upon us*

....
*Hug me
Stay
thunder*

Let the summer rain fall upon us...

Preveli: Biljanini „Englezi” iz II-1

Alfred Lord Tennyson

MONTENEGRO

They rose to where their sovereign eagle sails,
They kept their faith, their freedom, on the height,
Chaste, frugal, savage, armed by day and night
Against the Turk; whose inroad nowhere scales

Their headlong passes, but his footstep fails,
And red with blood the Crescent reels from fight
Before their dauntless hundreds, in prone flight
By thousands down the crags and thro' the vales.

O smallest among peoples! rough rock-throne
Of Freedom! warriors beating back the swarm
Of Turkish Islam for five hundred years,

Great Tsernogora! never since thine own
Black ridges drew the cloud and brake the storm
Has breathed a race of mightier mountaineers.

Izabrao: Mirko Todorović

Mujo Englez

Radio Mujo u inostranstvu a tamo radnika iz raznih zemalja.

Radeći na dnu građevine, zvizne radniku na skeli iznad njega i poviče: Ej, baci kantu!

Čovjek odmahuje glavom, dajući mu do znanja da ne razumije.

Mujo ponovi još jednom: Ma, baci kantu!

Čovjek opet odmahuje glavom.

Dosjeti se Mujo pa upita: Do you speak english?

Sav ozaren što konačno razumije, čovjek poče da klima glavom: Yes, yes!

A Mujo će: Pa, baci kantu!

BEZ KLETVE I ZAKLETVE U CRNOJ GORI SE NIJE MOGLO. KAO DA NIŠTA NE POSTOJI NITI ČE POSTOJATI AKO SE NE ZAKUNEMO ILI, AKO VJERUJEMO U MAGIJSKU MOĆ RIJEČI, PROKUNEMO. ALI, TO JE PRIČA S DRUGOM PORUKOM. U JUGOSLAVIJI SE OMLADINA KLELA TITA MI, KAŽE MI BABA.

UNAZAD NEKOLIKO GODINA (A MOŽDA I DUŽE) U GIMNAZIJI SE SVE ČEŠĆE ČUJU: „KRSTA MI“, „OSTROGA MI SVETOGA“, „SVECA MI“ I SL. NOVA VREMENA NOSE I NOVE TRENDŌVE, OČIGLEDNO. ČAK BI SE MOGLO GOVORITI O PROFILU UČENIKA KOJIMA JE SVAKA DRUGA RIJEČ NJIHOVOG BOGATOG RJEČNIKA KLETVA. I NE SAMO KOD MOMAKA, PONEKAD SE „OMAKNE“ I NAZOVI LJEPŠEM POLU.

NEKI „VJERNICI“ SU SVE BUKVALNO SHVATILI. A...ISUS REČE: ČULI STE DA JE KAZANO NE KUNITE SE KRIVO, A JA VAM KAŽEM NE KUNITE SE NIKAKO... SAMO, POSTOJI MALI PROBLEM – NOVI ZAVJET TREBA PROČITATI!

PRIČAO MI JE JEDAN POZNAKNIK KAKO JE VOZIO BMW-A I KAKO JE ZAMAKA' POLICIJI KOJA GA JE JURILA. OVAKO JE SVE NEKAKO BILO: „E, KAKO IM UMAKOH BEZ MAJKE OSTA'. E, AKO LAŽEM, NE POMAKA SE S MJESTA.“ POŠTO SE OVE I SLIČNE KLETVE SVAKODNEVNO ČUJU KROZ HODNIKE NAŠE GIMNAZIJE, KOD JEDNOG UČENIKA SE SVE TO MALO „SMUČKALO“, PA NJEGOVO UVJERAVANJE DA GOVORI ISTINU ZVUČI: „NE LAŽEM, SVECA UKOPA“!

IZGLEDA DA SU NAMA (TAMO NJIMA) UZALUDNA SVA UVJERAVANJA PROFESORA I RODITELJA DA JE OVO VID IZUZETNO RUŽNE I LOŠE KOMUNIKACIJE. SUVIŠNO JE GOVORITI O UTISCIMA KOJE TAKVI UČENICI NAŠE ŠKOLE OSTAVLJAJU. A TREBALO BI DA SMO PRIMJER DRUGIMA.

ZNATE, NE BI ME ZAČUDILO DA OD RAZREDNOG STARJEŠINE ZATRAŽE DA IM U SVJEDOČANSTVO UPIŠE: KRSTA MI, DOVOLJAN DVA. INAČE, NE POVJEROVAŠE!

Milena Vujadinović II-2

KLETVE U "TRENDU"...

Dabogda ti se nagomilalo gradivo.

DABOGDA TI NA SVADBI SVIRALA DISCIPLINA KIČME.

Dabogda čunga lungu na kredit kupovao. Dabogda ti se razlomci ne pokratili...

Dabogda ti djeca u „Krašu“ radila, a čokolade se ne najela!

Za razliku od prethodnih brojeva, ovog puta dominiraju profesori:

Naj lapsus: Ne možeš se ti svađati sa mnom, ja imam diploma, a ti ne!

Naljutili učenici razrednog starješinu, a ona će: Ovo je posljednja kap u moru koja je prelila čašu!
 Djeco, prestanite glasno vikati. Ajde, zatvorite te prozore pa ih otvorite na ono!

Imate sličan zadatak u zbirci, al' drukčiji.
 Sjedite djeco, redar neka pripremi odsutne.

Nijesam zlopamtilo, ali pamtim!
 Ja vas nijesam čula da ćutite!

Nijesam zlopamtilo, ali pamtim!
 Djeco, sutra će te imati nenajavljeni kontrolni!

Nijesam zlopamtilo, ali pamtim!
 Ne moramo proživjeti čitav život da bismo znali da je djetinjstvo najljepše godišnje doba!

Redar, otiđi po tablu!

Ako ne prestanete pričati daću vam petominutni test u dvije minute.
 Profesor hemije, držeći epruvetu: Kao što vidite, ovdje ništa ne vidite, a zašto ne vidite, to će te tek da vidite!

Profesor: U to vrijeme ljudi su umirali od kuge, raznih bolesti i smrti.
 Profesorica: Da li vi, kao ja, dijelite moje mišljenje?

Profesor: Hoćeš li zapis? Učenik: Hoću! Profesor: E, sve i da hoćeš, nećeš ga dobiti!
 Profesorica matematike: A, ne, ne ciframa, nego samo brojevima!

Profesor: Koji je najbolji provodnik struje? Učenik: Plastika.
 Učenik: Profesore, slušam Vas, otvorio sam četvoro očiju!

Umjesto govora

Ukaza mi se prilika
 i čast mi je velika
 da na skupu ovom sada
 kažem, pa nek glava pada.
 Govoriću glasno da me čuje svako,
 ne mogu drugačije nego baš tako.

U Gimnaziji ovo godina mi druga,
 postala sam dio začaranog kruga,
 začaranog kruga svesaka i knjiga,
 profesora, đaka i njihovih briga.
 Moj drug Dule na hemiji drijema
 U kabinetu nijedne epruvete nema.
 Direktore, prodaj makar neke akcije
 Ne bismo li gledali hemijske reakcije.
 Mi hemiju dobro znamo
 Al' razrednu nerviramo,
 svakog časa to je tema
 da se izlet neki sprema.

U kabinetu prvom znanje spava,
 tu je sedam Petrovića glava.
 Kad uđemo pravo s vrata
 Gleda u nas Bonaparta.
 Šta se nekad bitno zbilo
 Zna to Njekoš, Sava i Danilo.

Učim jezik i književnost od jutra do mraka
 Ne ginu mi plusevi kod profesora Darka.
 Terić Darko „testić“ nam sprema
 Njemu je nerad nepoznata tema.
 Priprema „testića“ ne silazi mu s uma
 Zar mu nije žao naših lijepih šuma.
 Profesore mili, popusti bar malo
 Ako Vam je do nas makar mrvu stalo.
 Ševaljević Dajana crnogorski predaje,
 Iz debate ona jedinice ne daje.

Toliko o školi voljenoj našoj
 Zahvalni smo do neba na pažnji vašoj.

*Koje su ih muke ubile dok su sastavile:
 Anđela Ristić i Ksenija Perović II-8*

ZANIMLJIVOSTI

Dvadesetsedmogodišnja Cassie DePecol je posjetila svih 196 zemalja svijeta za 18 i po mjeseci. Oborila je dva svjetska rekorda u toj avanturi.

Čovjek po imenu Chen Si je proveo svaki vikend svog života na mostu ispod kojeg teče rijeka „Nanjing Yangtze“ (svjetsko mjesto broj 1 po broju samoubistava) i sprečava ljude da se ubiju. Do sada je spasio 144 osobe od samoubistva. Pravi heroj!

Ispod planinskog područja Sjeverne Koreje se nalaze minerali u vrijednosti od 6 do 10 triliona dolara. Međutim, vlada ne zna kako pristupiti mineralima zato što nemaju opremu za kopanje, a ne žele kupovati van države.

Odsječeno Van Gogovo uho je jedna od najpoznatijih priča u svijetu umjetnosti, ali nažalost nije istinita. On ga nije odsjekao, niti ga je poslao poštom djevojci. Istoričari vjeruju da je njegov prijatelj Pol Gogen usljed borbe mačevima slučajno odsjekao Van Gogovo uho.

Ultracrepidarian je riječ za osobu koja daje svoje mišljenje na teme o kojima ništa ne zna.

Osnivač AliExpressa i AliBabe, Jack Ma, kada je završio fakultet, 30 puta je aplicirao za posao i svugdje su ga odbili. Kad je došao KFC u Kinu, prijavio se da prži piletinu kod njih. Od 24 prijavljenih, primili su 23, a samo njega odbili. 1995.godine bio je u posjeti Americi i prijatelji su mu pokazali neki „Internet“. Ukucao je u pretragu „Kina“ i vidio da ne postoji nijedan sajt o Kini. „Šta ako bih ja napravio sajt gdje bi kineske firme mogle predstavljati svoje proizvode?“, pomislio je.

Između 2 stakla na autobuskoj stanici u Njujorku se nalazi 3 miliona evra, a ako ga slomite možete uzeti pare. Ovo je dio reklame od strane fabrike za proizvodnju stakla otpornog na metke.

Švedski kralj Adolf Frederik umro je od prejedanja nakon što je pojeo jastoga, kavijar, kisjeli kupus, haringu, 14 semli (tradicionalnog švedskog kolača) i sve to zalio flašom šampanjca.

Nakon Mocartove smrti, njegova žena se udala za danskog diplomatu koji je na svojoj nadgrobnoj ploči napisao „Ovdje leži muž Mocartove udovice“.

Prema originalnom receptu sastojci ruske salate bili su: teleći jezik, kavijar, zelena salata, komadić jastoga i kapra, kornišoni, tvrdo kuvana jaja i zrnca soje. Preliv od majoneza bio je posebna kombinacija maslinovog ulja, senfa i vinskog sirćeta.

Kanađanka Olga Beno osvojila je džekpot od 5,3 miliona dolara nakon 28 godina igranja istih brojeva koje je sanjala 1989.godine.

Prema pravilu „Produži katastrofu“, ako bilo koji fakultet ili univerzitet u Americi bude spaljen do temelja ili uništen nekim drugim načinom, automatski svi studenti diplomiraju i dobijaju diplome bez jednog odslušanog predmeta i položenog ispita.

Džon Karpenter, prvi pobjednik kviza „Želite li da postanete milioner“, nije iskoristio nijednu pomoć do posljednjeg pitanja. Tada je zatražio „pomoć prijatelja“, nazvao je svog oca i rekao da ne treba pomoć oko pitanja, već samo želi da mu kaže da će upravo osvojiti milion dolara.

Al Kapone je poznat po tome što je tokom svjetske ekonomske krize otvarao besplatne menze, dostavljao mlijeko za škole i dječije obroke, slao cvijeće na sahrane suparničkih mafija... I da, po tome što je bio nemilosrdni ubica.

Na Tajlandu je kazna za pijane vozače je rad u mrtvačnicama, da bi vidjeli gdje njihove žrtve završavaju.

Dosada pomaže ljudima da bolje i kreativnije razmišljaju i pozitivno utiče na san.

Naš mozak donosi odluke 10 sekundi prije nego što ih mi postajemo svjesni. Naučnici na osnovu ovoga tvrde da je slobodna volja samo mit.

Gliste su 82% protein, bogate Omega 3 mastima, a jako su ukusne sa kuminom i karijem. Navodno imaju ukus sličan slanini.

Čovjek svaki dan nauči nešto novo. Evo npr., juče sam naučio da kad pojedem 23 bananice, boli te stomak. Danas sam naučio da stomak boli i od 22

Surferke po internetu: Jelena Marojević I Nina Muratović

Portičaj!

Nsiam vrevoao da zpavrao mgou rzmaueti ono sto čtaim. Zaavljhuujći nobniečoj mcoi ljdksuog mgzoa, pemra irtažsiavnjima nučainka sa Kmbreidža, nje vžano kjoim su roedsldoem npiasnaa slvoa u rčei, jdieno je btino da se pvro i psledeonje sovlo nlaaze na sovm msteu. Otasla solva mgou btii u ptponuom nerdeu i bez ozibra na ovu oloknost, tkest mžeote čtiati bez pobrelma. Ovo je zobg tgoa što ljduksi mzoak ne čtia savko slvoo pnaoosb, vec rčei psmraota kao cleniu. Oavj preomećaj je šljiavo nzavan tipoglikemija.

Zčujđuacue, zar ne? A uevk ste msilili da je pavrpois vžaan!

Anegdota

(Svaka podudarnost sa stvarnim ličnostima i događajem je namjerna)

Puštaj kad ti kažem!

Čuli ste da se kaže: zna se ko kosi a ko vodi nosi! E, kod nas je to malo drugačije. Imamo u školi nekog ko i kosi i vodu nosi. To je naša Bilja. Kad se Bilja uhvati za nešto, ne pušta dok drugi ne popušti, makar to bio i aparat sa slatkišima. Dok je bila na pauzi snimanja serije, poznata crnogorska glumica Dubravka Drakić dođe do aparata da uzme neku poslasticu. Međutim, aparat zaglavi. Sad ni tamo ni ovamo. Prilazi Bilja, pita ima li problema, pa kad sazna, pogleda aparat u duhu kauboja na dvoboju, stisnu oči i prostrijeli ga pogledom. Onda ga potkači nogom, čisto da mu dâ do znanja da je ona stigla, al' ne pomaže. Zavrnu rukave, obju mi ga s obje ruke i prodrma crni aparat tako jako da bi on, da ima mozga, garant dobio potres. Čokoladica se i dalje ne da. Namjesti se ona da ga onako rvački dokopa, pa mu zabi koljeno u „pleksus“, ali džaba. Zacrvenjela se Bilja, znoj lipti niz čelo, ali ne odustaje. Prodrma još dva-tri puta i čokoladica konačno ispade. Dubravka iskolačila oči, ne može da vjeruje.

Ne znam zašto: da l' zbog Bilje da l' od sreće!

Možemo se ponositi mjestom đe smo rođeni!

NIKOLA TESLA, jedan od najvećih umova čovječanstva, slavni pronalazač i fizičar, porijeklom je iz porodice Draganić. Zavičaj Draganića su Vilusi (Draganića Vrtina u blizini crkve svetog Matije. Tesle su u Liku došle prije razure Draganića Vrtine krajem 17. vijeka.

MILUTIN PEROVIĆ, rođen 1912. godine u Nikšićkim Rudinama poginuo 9. 4. 1941. godine kod Kumanova, prvi je kamikaza u Drugom svjetskom ratu. Kada su formacije njemačkih i bugarskih aviona u ranu zoru 9. aprila 1941. godine krenule prema Skoplju, svojim avionom uzletio je pilot-lovac Milutin Perović i sa svoja dva pratioca hrabro se upustio u bitku sa brojno nadmoćnim i tehnički opremljenim protivnikom. Kad im je nestalo municije pratoci su odu-stali od borbe, a poručnik Perović je svoj avion usmjerio u najbližeg njemačkog lovca i s nepri-jateljem zajedno otisao u smrt.

PETAR ŠOBAJIĆ iz Gornje Bijele u šavničkoj opštini izabran je kao dvadesetpogodišnji student za „kralja ljepote“ u Sjedinjenim Američkim Državama.

NIKOLAJ IVANOVIĆ KIBALČIĆ, po mišljenju naučnika jedan od najvećih umova (dao osnov svemirskih istraživanja u 19. vijeku), starinom je od plemena Nikšića isel-jenih u Rusiju 1804. godine. Rođen je u Černiogrosku 1853. godine u Ukrajini. Napravio je matematičke proračune koji su korišćeni u raketnoj Industriji SSSR-a, i zbog toga je donedavno sva dokumentacija o ovom naučniku bila nedostupna. Danas se jedan od kratera na tamnoj strani mjeseca zove njegovim imenom.

PETAR LUBARDA, svjetski priznati likovni umjetnik, prvu izložbu imao je u junu 1925. godine kao đak IV razreda Gimnazije u Nikšiću.

Prvi crnogorski film „Voskrsenje ne biva bez smrti“ autora je **VLADIMIRA POPOVIĆA** iz Nikšića.

JEGDA, majka Vuka Stefanovića Karadžića, rođena je u porodici Nikolić u nikšićkom selu Ozrinići, gdje je živjela do udaje. Postojbina reformatora srpskog jezika, skupljača narodnih umotvorinaje selo Petnjica kod Šavnika.

MIOGRAG SKALE GVOZDENOVIĆ najbolji odbojkaš svih vremena sa prostora Jugoslavije, najsvestraniji sportista Nikšića i Crne Gore. U reprezentaciji Jugoslavije odigrao je 307 utakmica, 9 godina bio je njen kapiten, 8 puta proglašavan za odbojkaša Jugoslavije. Gvozdenović je jedno vrijeme bio i najbolji igrač Evrope, a za najboljeg igrača svijeta proglašen je na nezvaničnom prvenstvu svijeta u Rumuniji.

NIKŠIĆANI SU PRIJE DRUGOG SVJETSKOG RATA PO BROJU PROČITANIH KNJIGA BILI MEĐU PRVIMA U JUGOSLAVIJI.

Početkom decembra 1886. godine u Nikšiću je prvi put prikazana drama knjaza Nikole „**BALKANSKA CARICA**“. Predstavu je gledalo 300 lica „jer više nije imalo đe stati“

VELJKO BULAJIĆ (rođen u Nikšiću 1928. godine), prvi je filmski režiser Crnogorac nominovan za najveće svjetsko filmsko priznanje nagradu „Oskar“. Za njegov film „Bitka na Neretvi“, koji je bio kan-didat za „Oskara“, plakat je uradio Pablo Pikaso.

Sedamdesetih godina prošlog vijeka samo na beogradskim fakultetima bilo je šest dekana rođenih i školovanih (srednje obrazovanje) u Nikšiću. Treba napomenuti da je Nikšić imao, poslije Ljubljane, **NAJVIŠE INTELEKTUALACA** po broju stanovnika u bivšoj SFRJ.

BOŽIDAR-BOTA NIKOLIĆ, Nikšićanin, filmski i TV reditelj, otkrio je filmsku zvijezdu Breda Pita. Za jednu od uloga u filmu „Tamna strana sunca“ (snimljenog u ljeto 1987. godine u Kotoru). Nikolić je tek na šestoj audiciji između više stotina kandidata odabrao tada veoma mladog nepoznatog američkog glumca, debitanta Breda Pita. U filmu, koji našoj publici nije prikazan, glavne uloge tumačili su jugoslovenski glumci Stole Arandžević, Milena Dravić i Gorica Popović.

NAJSTARIJA KUĆA u Nikšiću nalazi se u Karadorđevoj ulici. Kuća je napravljena davne 1884. godine, bila je u vlasništvu porodice Mekić (bili upravnici utvrđenja Zavrh) koja se kasnije odselila u Tursku. Potomak te porodice je Šarik Tara jedan od najbogatijih ljudi svijeta, prema Forbsovoj listi 847. milijarder svijeta.

Izvor: „Nikšić - Zbornik zanimljivosti“, Maksim Vujačić i „Novine Nikšića“

Izabrali smo za vas

Čeznem Da Ti Kažem

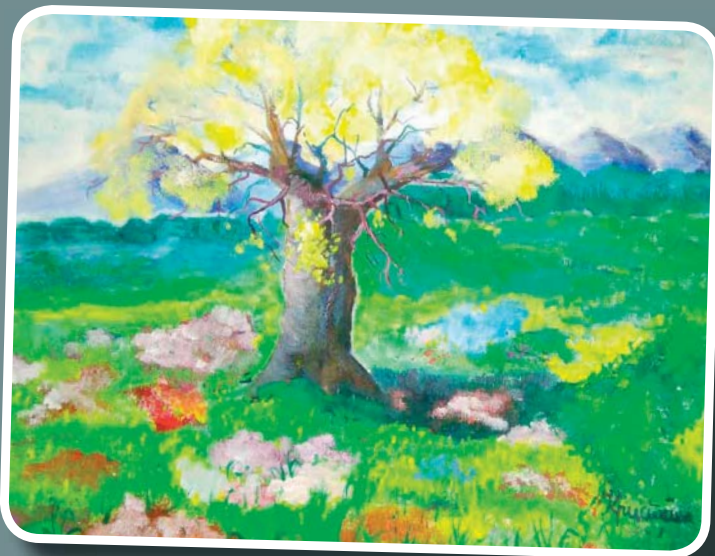
Čeznem da ti kažem
najdublje riječi koje ti imam reći;
Ali se ne usuđujem,
strahujući da bi mi se mogla nasmijati.
Zato se smejem sam sebi
i odajem tajnu svoju u šali.
Olaško uzimam bol svoj,
strahujući da bi ti to mogla učiniti.
Čeznam da ti kažem
najvjernije riječi koje ti imam reći;
Ali se ne usuđujem,
strahujući da bi mogla posumnjati u njih.

Zato ih oblačim u neistinu,
i govorim suprotno onome što mislim.
Ostavljam bol svoj da izgleda glup,
strahujući da bi ti to mogla učiniti.
Čeznem da upotrebim
najdragocjenije riječi što imam za te;
Ali se ne usuđujem,
strahujući da mi se neće vratiti istom
merom.
Zato ti dajem ružna imena
i hvalim se svojom surovošću.
Zadajem ti bol, bojeći se

Rabindranat Tagore

MALA GALERIJA

Kristina Nikčević

Kristina

Mirko Todorović

Kristina

